

# De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

September 1987  
87ste jaargang  
Nummer 9



# VERLOREN BATALJONS

President Thomas S. Monson  
Tweede Raadgever in het Eerste Presidium

**E**nige tijd geleden stond ik op een oude brug over de Somme, die gestadig zijn weg door het Franse landschap baant. Opeens besepte ik dat er bijna zeventig jaar voorbij waren gegaan sinds het ondertekenen van de wapenstilstand in 1918, aan het einde van de Eerste Wereldoorlog.

Gedurende die oorlog zijn duizenden soldaten die brug overgegaan. Velen keerden nooit terug. Op de slagvelden dienen vele hectaren, bedekt met sobere, witte kruizen, als een onvergetelijke herinnering aan hen die gesneuveld zijn.

Ik herinnerde me het verhaal van het 'verloren bataljon' – een eenheid van de 77ste infanteriedivisie van het Amerikaanse leger tijdens de Eerste Wereldoorlog. Op een gegeven moment was dit bataljon geheel omsingeld door de vijand. Ze hadden weinig voedsel en water; de gewonden konden niet vervoerd worden. Het bataljon sloeg herhaalde aanvallen af en negeerde sommities van de vijand om zich over te geven. Toen, na die wanhopige periode van volkomen isolering, rukten andere eenheden van de 77ste divisie op en ontzetten het 'verloren bataljon'.

Verslaggevers merkten op dat het leek alsof de mannen in die eenheden aan een kruistocht van liefde be-

gonnen om hun wapenbroeders te bevrijden. Mannen stelden zich eerder ter beschikking, vochten heldhaftiger en stierven edelmoediger. Er kwam een fragment uit die tijdloze rede die op de Olijfberg gepredikt werd in mijn gedachten: „Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden“ (Joh. 15:13).

---

## 'Verloren bataljons' redden

---

Het verhaal van het 'verloren bataljon' is bijna vergeten, ook de verschrikkelijke prijs die betaald werd voor de redding ervan. Toch kunnen wij veel leren van dat verhaal. Zijn er tegenwoordig 'verloren bataljons' – mensen die zich geïsoleerd voelen van hun medemens? Zo ja, wat is dan onze verantwoordelijkheid om hen te redden?

Er zijn 'verloren bataljons' van gehandicapten, bejaarden, weduwen en zieken. Maar al te vaak bevinden die mensen zich in de verlaten wildernis die eenzaamheid genoemd wordt. Als de jeugd vervlogen is, de gezondheid achteruitgaat, de lichamelijke kracht afneemt en het licht van de hoop verflauwt, kunnen zij die deel uitmaken van deze grote 'verloren bataljons' geholpen worden door iemand die om ze geeft.

Ik denk aan een jongeman die als dertienjarige een succesvolle reddingsactie voor deze mensen op touw zette. Hij en zijn vrienden woonden in een wijk waar veel arme, oude weduwen woonden. Ik was hun bisschop. De jongens hadden een prachtig kerstfeest gepland en hadden hier ook voor gespaard. Ze hadden aan zichzelf gedacht – tot de geest van het kerstfeest Frank, hun leider, inspireerde om voor te stellen dat geld niet voor hun geplande feest te gebruiken, maar ten behoeve van drie oude weduwen die samen onder één dak woonden. De jongens maakten nieuwe plannen.

Beziel door een nieuw enthousiasme kochten zij een grote braadkip, aardappelen, groente, bessen en alles wat nodig is voor een echt Amerikaans kerst-

feest. Ze brachten hun kostbare gaven naar het huis van de weduwen. Ze klopten op de deur en zongen toen, met de voor dertienjarigen zo karakteristieke, valse stemmen: „Stille nacht, heilige nacht; heil en vree, wordt gebracht.“ Toen gaven ze hun geschenken. Het lied dat de engelen op die heerlijke nacht zo lang geleden zongen, klonk niet mooier, noch brachten de drie wijzen geschenken mee die meer betekenis hadden.

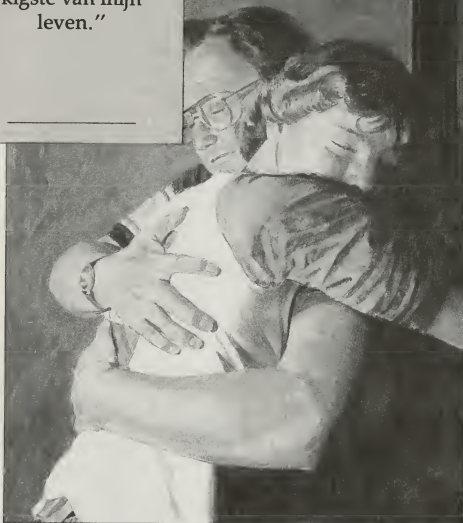
#### **Liefde: De heilzame balsem**

Er zijn andere 'verloren bataljons' van vaders en moeders, zoons en dochters die, door een ondoordacht woord, zich van elkaar hebben afgezonderd.



Ze brachten hun kostbare gaven naar het huis van de weduwen. Ze klopten op de deur en zongen toen:  
„Stille nacht,  
heilige nacht; heil  
en vree, wordt  
gebracht.“

Jack en zijn vader omhelsden elkaar. Later heeft Jack vaak gezegd: „Die laatste jaren dat ik thuis was, waren de gelukkigste van mijn leven.“



het 'verloren bataljon' van de mensheid – zij die geleefd hebben en gestorven zijn, zij die nog moeten sterven – dat dit verloren bataljon gered was.

Ik getuig van Hem die een ieder van ons van die eindeloze dood redde. Hij is een Leermeester van waarheid – maar Hij is meer dan een leermeester. Hij is het voorbeeld van een volmaakt leven – maar Hij is meer dan een voorbeeld. Hij is de grote Heelmeester – maar Hij is meer dan een heelmeester. Hij die het 'verloren bataljon' van de mensheid redde, is de letterlijke Heiland van de wereld. Hij is de Zoon van God, de Vrededorst, de Heilige Israëls, ja, de opgestane Heer die verklaarde: „Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader“ (LV 110:4).

Als zijn getuige verkondig ik dat Hij leeft en dat zijn leringen en zijn evangelie de macht in zich dragen om

een ieder van ons te redden, mits wij ons in geloof en oprechtheid tot Hem wenden. □

## SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

*Belangrijke punten.* U zou de volgende punten in uw huisonderwijsles kunnen gebruiken.

1. Het verhaal van het 'verloren bataljon' uit de Eerste Wereldoorlog is het verhaal van een militaire eenheid, waarvan men dacht dat die verslagen was, maar later gered werd.

2. Tegenwoordig zijn er andere 'verloren bataljons' die wij kunnen helpen redden. Het zijn de 'verloren bataljons' van de gehandicapten, de bejaarden, de weduwen, de zieken, gezinsleden die zich van elkaar hebben afgezonderd, mensen die in zonde leven, mensen die onwetend zijn. Hebben wij nagedacht over hoe wij ze kunnen helpen?

3. Ware het niet voor de verzoening van de Heer Jezus Christus, dan zouden wij allen deel uitmaken van een ander 'verloren bataljon' – het bataljon van de hele mensheid, gedoemd tot een eeuwige dood.

4. Christus is de letterlijke Heiland van de wereld, de Zoon van God, de Vrededorst, de Heilige Israëls, de opgestane Heer wiens evangelie de macht in zich draagt om ons te redden, als we ons in geloof en oprechtheid tot Hem wenden.

### *Wenken voor de bespreking*

1. Vertel in uw eigen woorden hoe u denkt over de rol van de Heiland in ons leven.

2. Zijn er teksten of uitspraken in dit artikel die het gezin zou kunnen voorlezen en bespreken?

3. Zou de bespreking beter verlopen als eerst met het hoofd van het gezin gesproken werd? Is er een boodschap van de bisschop of de quorumleider?

Ze brachten hun kostbare gaven naar het huis van de weduwen. Ze klopten op de deur en zongen toen: „Stille nacht, heilige nacht; heil en vree, wordt gebracht.“

# LEVEN MET VOORUITZIENDE BLIK

## EEN LEVENSTIJL

### Doel:

*Begrijpen dat met vooruitziende blik te leven, inhoudt dat we in onze onmiddellijke behoeften kunnen voorzien en de toekomst zeker stellen.*

In ons streven om goed voor onszelf en onze familie te zorgen, is het een hele uitdaging om bij een onzekere toekomst gemoedsrust te vinden. Vandaag beschikken we misschien over de eerste levensbehoeften, maar hoe zal dat morgen zijn? De profeten hebben ons aangespoord om *met vooruitziende blik te leven* – met andere woorden, om zo te leven dat we het niet alleen vandaag goed hebben, maar ook morgen.

De wijsheid van een vooruitziende blik werd in de oudheid al onderkend. Jozef moedigde de Egyptenaren aan om gedurende de zeven 'vette' jaren graan op te slaan om gedurende de 'magere' jaren op te kunnen teren. Van de Griekse verteller Aesop is een fabel afkomstig over de mier en de sprinkhaan, dat op zeer eenvoudige wijze het beginsel van de vooruitziende blik illustreert. Toen er genoeg eten te vinden was, maakte de sprinkhaan zich niet druk om wat hij zou doen als het winter werd. Maar de mier werkte hard en bereide zich voor op mindere tijden. De mier kon de toekomst met vertrouwen tegemoet zien, terwijl de sprinkhaan – als hij sowieso over de toekomst nadacht – er maar het beste van moest hopen.

Maar met vooruitziende blik te leven is meer dan alleen een voed-

selvoorraad aanleggen. Het omvat alle aspecten van het leven. Willen wij de toekomst met vertrouwen tegemoet zien, dan moeten we ons op zes gebieden voorbereiden: vorming en opleiding, beroepsplanning, financieel beleid, eigen produktie en voorraadvorming, lichamelijke gezondheid en sociale vaardigheden en geestelijke kracht. Als we ernaar streven ons op elk van deze terreinen voor te bereiden, zullen wij gemoedsrust vinden, ondanks de onzekerheden van de toekomst.

De algemeen presidente van de ZHV, zuster Barbara W. Winder, heeft uitgelegd wat het wil zeggen om met vooruitziende blik te leven: „Leven met vooruitziende blik wil zeggen dat we verstandig en zuinig met onze middelen omgaan, dat we de toekomst zeker stellen en op afdoende wijze in onze huidige behoeften voorzien.”

Onze leiders hebben ons algemene richtlijnen gegeven om met vooruitziende blik te leven. Maar het is aan ons om te bepalen hoe wij dat tot onze levensstijl gaan maken. In een bepaalde wijjd besloten de zusters een 'noodpakket' samen te stellen. Elke week lieten de ZHV-leidsters iets zien dat de zusters in hun pakket moesten opnemen. Veel zusters kregen hun pakket op tijd af om deze gave van voorbereiding met Kerstmis aan hun gezin aan te bieden.

Als we met vooruitziende blik leven, bevinden we ons ook in een betere positie om anderen te

helpen. In de Gemeente Solo in Indonesië legden de zusters, elke keer dat ze kookten, een eetlepeld rijst opzij en gaven die rijst elke week aan behoeftige mensen. Hoewel deze Indonesische zusters vaak een inkomen hebben van niet meer dan £ 500,- per jaar, zijn ze door verstandig te plannen in staat om anderen te helpen.

Hoe goed bent u voorbereid? Denk na over de zes terreinen waarop we ons moeten voorbereiden. Bid om de Geest van de Heer om u te helpen een plan op te stellen om in uw eigen behoeften op deze zes gebieden te voorzien.

„Met vooruitziende blik te leven is de allerbeste voorbereiding op morgen, een leven lang, wat de omstandigheden ook mogen zijn,” zegt zuster Winder. „De Heer heeft beloofd dat 'wanneer gij zijt voorbereid, . . . gij niet (zult) vrezen.'” (LV 38:30.) □

## SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Bespreek waarom alle zes gebieden van voorbereiding even belangrijk zijn voor het persoonlijk welzijn en het welzijn van het gezin.

2. Bespreek waarom wij door een gebalanceerde voorbereiding gemoedsrust zullen vinden. Waarom is gemoedsrust belangrijk voor onze geestelijke groei?



# HET HUIS DES HEREN, EEN HEILIG HUIS

Richard M. Romney

**D**e heilige tempel, het huis des Heren, kan worden vergeleken met een oase – een plaats van vernieuwing en lafenis in een, in geestelijke zin, verdorpe wereld. Binnen deze muren is alles vredig. Zij die hier binnegaan laten de wereld achter zich. Het is een gebouw van schoonheid en eerbied, maar boven alles is het een plaats waar de geest spreekt. De mens komt hier om inzicht te verwerven, beloften af te leggen en Gods zegen te ontvangen. Hier bidden profeten en priesterschapsleiders om inspiratie. Hier worden heilige verordeningen zoals de doop voor de doden verricht. Hier worden huwelijken vereeuwigd en families voor eeuwig aan elkaar verzegeld.

Of de tempel nu uit graniet is gehouwen en versierd met het fijnste houtsnijwerk door pioniersvaklieden, of dat de vergulde letters nu in het Spaans, Chinees of Nederlands in

de gestileerde, witte toren zijn gebeiteld, er is veel tijd, vakmanschap en energie aan gewijd en er zijn veel hulpmiddelen aangewend, alleen al om het gebouw te doen bestaan.

Maar behalve deze offers zijn er nog grotere offers – een gebroken hart en een verslagen geest, zelfbeheersing, een levenslange toewijding om eerst het koninkrijk van God te zoeken en afstand te doen van materiële begeerten in ruil voor de duurzame rijkdommen van de eeuwigheid.



Dit is de tempel, een heilig huis. Hier is de Heer aan profeten verschenen; hier heeft hij verbonden met zijn kinderen gesloten. Zo heeft Hij het in het oude Israël gedaan; en zo deed Hij dat in het oude Amerika. En tegenwoordig gaat Hij voort, over de hele wereld, om in zijn huis hetzelfde te doen.

„Laat het hart uwer broederen zich verheugen, en laat het hart van Mijn ganse volk zich verheugen, dat met zijn macht dit huis ter ere van Mijn naam heeft gebouwd.

„Want ziet, Ik heb dit huis aangenomen, en Mijn naam zal hier zijn; en Ik zal Mij in dit huis in barmhartigheid aan Mijn volk openbaren.

„Ja, Ik zal aan Mijn dienstknechten verschijnen, en met Mijn eigen stem tot hen spreken, in-

dien Mijn volk Mijn geboden zal onderhouden, en dit heilig huis niet verontheiligen.

„Ja, het hart van duizenden en tienduizenden zal zich grotelijks verheugen ten gevolge van de zegeningen, die zullen worden uitgestort, en van de begiftiging, waarmede Mijn dienstknechten in dit huis zijn begiftigd.

„En de faam van dit huis zal zich naar vreemde landen verspreiden; dit is het begin van de zegen, die op het hoofd van Mijn volk





zal worden uitgestort." (LV 110:6-10.)

„Dat dit huis een huis des gebeds moge zijn, een huis van vasten, een huis van geloof, een huis van heerlijkheid en van God, te weten Uw huis;

„Dat al het ingaan van Uw volk in dit huis in de naam des Heren moge zijn." (LV 109:16-17, uit het inwijdingsgebed van de Kirtland-tempel.)

„De rede vereist dat de familieband na de dood

wordt voortgezet. Het menselijke hart verlangt ernaar. De God van de hemel heeft een weg geopenbaard waardoor dit verwezenlijkt kan worden. De heilige verordeningen in het huis des Heren maken het mogelijk. (Gordon B. Hinckley, „Waarom deze tempels?" *De Ster*, juni 1987.)

„U zult kennis vergaren over de schepping van de wereld, en over onze eerste ouders, die in de Hof van Eden waren geplaatst. U zult leren hoe de satan Adam en Eva verleidde, en hoe zij uit de Hof van Eden en uit de tegenwoordigheid van God in de wereld werden geworpen, waar tegenstelling in alle dingen heerst. Hier leerden zij zowel de vreugden als de ongemakken van het leven ken-





nen." (Uit *Temples*, blz. 11.)

„In de tempel verenigen we de familie, de kleinste en meest fundamentele organisatie in de kerk. Het is geen organisatie van tijdelijke aard; het is de enige permanente en eeuwige organisatie op aarde, omdat zij door de verzegelde macht en autoriteit van het priesterschap 'eeuwig wordt gemaakt'. Zij zal na de dood voortbestaan als een permanente organisatie in de eeuwigheid." (A. Theodore Tuttle, „Prophecies and Promises," uit *Temples*, blz. 54.)

„Het is goed om in de tempel, het huis des Heren, te zijn – een plaats van onderricht, vrede, verbonden, zegeningen en openbaring . . . De tempel, met zijn gaven en zegeningen, staat open voor iedereen die aan de vereisten van het evangelie van Jezus Christus voldoet . . . De verordeningen die hier worden verricht zijn heilig, niet geheimzinnig. Een ieder die het evangelie aanvaardt, ernaar leeft en zich rein houdt, mag er





deel aan hebben." (John A. Widtsoe, „Looking toward the Temple," uit *Temples*, blz. 78.)

„Hoe zullen uw wassing  
Mij aannemelijk zijn,  
tenzij gij ze verricht in een  
huis, dat gij ter ere van  
Mijn naam hebt gebouwd?

„Want om deze reden  
gebood Ik Mozes een tab-  
ernakel te bouwen . . . en  
in het land van belofte een  
huis te bouwen, opdat die  
verordeningen, welke van  
voor de grondlegging der  
wereld waren verborgen,  
mochten worden geopen-  
baard.

„Voorwaar zeg Ik u  
daarom, dat uw zalvingen,  
uw wassing, uw dopen  
voor de doden, uw plech-  
tige bijeenkomsten . . .  
vastgelegd zijn door de or-  
de van mijn heilig huis,  
dat mijn volk altijd is ge-  
den ter ere van mijn heil-  
ge naam te bouwen.

„En voorwaar zeg Ik u:  
Laat dit huis ter ere van  
Mijn naam worden ge-  
bouwd, opdat Ik daarin  
mijn verordeningen aan  
mijn volk moge open-  
baren;

„Want het behaagt Mij  
mijn kerk dingen te open-





baren, die van voor de grondlegging der wereld verborgen zijn gehouden, dingen, die tot de bedeling van de volheid der tijden behoren.

„En Ik zal mijn dienstknecht Joseph alles tonen met betrekking tot dit huis en tot het priesterschap er van . . .” (LV 124:37-42.)

„Indien u naar de tempel gaat en bedenkt dat het onderwijs er symbolisch is, zult u nimmer met een goede geest naar de tempel gaan zonder deze te verlaten met het gevoel dat uw begrip verruimd is, dat u een beter mens bent geworden, en meer kennis hebt opgedaan over geestelijke zaken. Het leerplan is meesterlijk. Het is geïnspireerd. De Heer zelf, de Meesterleraar . . . sprak over de gewone zaken die zijn discipelen uit hun dagelijks leven kenden . . . Hij sprak over het mosterdsaad en over de parel. Hij wilde zijn toehoorders onderwijzen, dus sprak Hij op eenvoudige wijze over symbolische zaken . . .

„De tempel wordt zelf een symbool. Als u een





van onze tempels 's avonds verlicht hebt gezien, weet u hoe indrukwekkend die kan zijn. Het huis des Heren dat baadt in het licht te midden van duisternis, wordt een symbool van de macht en de inspiratie van het evangelie van Jezus Christus en staat daar als een baken voor een wereld die steeds verder wegzakt in haar geestelijke duisternis." (Boyd K. Packer, „De heilige tempel“, brochure, 1982.)

„De beste voorbereiding is een goed begrip van de fundamentele beginselen van het evangelie, zoals geloof in de Heer, volledige bekering, doop, gebed, en een getuigenis. Met dat als basis zijn de leringen van de tempel niet moeilijk te begrijpen . . . Alles in de tempel is gericht op het leven, de zending en het zoenoffer van Jezus Christus. Bijna alles in de tempel getuigt van zijn goddelijkheid en leert ons zijn voorbeeld van liefde, dienstbetoon, eerlijkheid en toewijding te volgen. Elke tempel is letterlijk een Huis des Heren, waar Hij en zijn Geest kunnen verblijven." (*Het eerste tempelbezoek, diaklankbeeld, VV OF 3084 DU.*)

„Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?

„Wat baat het mij? Indien er geen doden wor-

den opgewekt . . .

„Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse.

„De glans der zon is anders dan die der maan en der sterren, want de ene ster verschilt van de andere in glans.

„Zo is het ook met de opstanding der doden" (1 Kor. 15:29, 32, 40-42).

„De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend.

„Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder zijn voeten bevond zich plaveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

„Zijn ogen waren als een vurige vlam; zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

„Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw voorspraak bij de Vader" (LV 110:1-4).

„Ik liep verscheidene stappen voor grootvader (president Lorenzo Snow) uit, toen hij mij staande hield en zei: . . . Het was hier dat de Heer Jezus Christus aan mij verscheen, toen president Woodruff overleed . . . Hij stond precies hier, ongeveer een meter boven de grond. Het leek alsof Hij op een massieve gouden



plaat stond.'

„Grootvader vertelde me wat een verheerlijkte verschijning de Heiland is, en beschreef zijn handen, voeten, gelaatsuitdrukking en zijn prachtige, witte gewaden, die alle zo onbeschrijfelijk wit en helder waren, dat hij zijn blik er nauwelijks op kon laten rusten.

„Toen zei grootvader: 'Ik wil dat je onthoudt dat dit het getuigenis van je grootvader is, dat je uit zijn eigen mond hebt gehoord dat hij de Heiland hier in de tempel werkelijk heeft gezien en van aangezicht tot aangezicht met Hem heeft gesproken'' (Allie Young Pond, persoonlijk dagboek).

„De man die het pleister voor de buitenmuren (van de Kirtland-tempel) had bereid, had de heiligen gevraagd om hun gebroken glaswerk en porselein af te staan om vergruizeld te worden en vermengd met het pleister. Hele porseleinkasten werden leeggemaakt in een poging om genoeg pleister met kleine stukjes glas en porselein te kunnen maken, wat in de zon zou glinsteren alsof de muren met vele kostbare stenen waren bezet.'' (E. Cecil McGavin, *Improvement Era*, oktober 1940, blz. 595.)

„Eén ding heb ik van de Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis des Heren al de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid des Heren te aanschouwen, en om te on-

derzoeken in zijn tempel'' (Ps. 27:4).

„In Zijnen tempel zegt Hem een iegelijk eer'' (SV Ps. 29:9).

„Wij gedenken, o God, uw goedertierenheid in het midden van uw tempel'' (Ps. 48:10).

„En het zal geschieden in de laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele naties zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen'' (Jes. 2:2-3).

„... Plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt.'' (Mal. 3:1; zie ook 3 Ne. 24:1 en LV 36:8.)

„Dagelijks zat ik in de tempel te leren'' (Matt. 26:55).

„En Hij leerde en sprak tot hen: Staat er niet geschreven, dat mijn huis een bedehuis zal heten voor alle volken?'' (Marc. 11:17.)

„En hij (Simeon) kwam door de Geest in de tempel'' (Luc. 2:27).

„Weet gij niet, dat zij,

die in het heiligdom de dienst verrichten, van het heiligdom eten?'' (1 Kor. 9:13.)

„En ik, Nephi, bouwde een tempel, en ik bouwde die naar de tempel van Salomo, met dit verschil, dat er niet zoveel kostbare materialen voor werden gebruikt, want die werden daar niet aangetroffen; daarom kon hij niet gelijk worden aan de tempel van Salomo. Doch de bouw was als die van Salomo's tempel en de bewerking was buitengewoon fraai'' (2 Ne. 5:16).

„Uitverkoren geesten . . . waren aangewezen om voort te komen in de volheid der tijden en mede de grondslag te leggen voor het grote werk der laatste dagen, „waaronder het bouwen van tempels en het daarna verrichten van verordeningen ter verlossing van de doden'' (LV 138:53-54).

„Wij hebben lang en ernstig gespeit ten behoeve van deze, onze getrouwe broeders, vele uren doorbrengende in de bovenzaal van de tempel, de Heer smekende om goddelijke leiding.

„Hij heeft onze gebeden verhoord.'' (LV, officiële verklaring 2.)

„De Heer heeft de vestiging van Zion verordeneerd. Hij heeft de voltooiing van de tempel verordeneerd. Hij heeft verordeneerd dat de verlossing van de levenden en de do-

den in deze valleien tot stand gebracht moest worden. En de almachtige God heeft verordeneerd dat de duivel het niet kan verhinderen'' (Wilford Woodruff).

„En verder, voorwaar zegt de Here: Laat het werk aan mijn tempel, en alle arbeid, die Ik u heb aangewezen, worden voortgezet en niet stilstaan; en laat uw ijver, uw volharding en geduld, en uw werken worden verduubeld, en gij zult uw loon geenszins verliezen, zegt de Here der Heirscharen'' (LV 127:4).

„Opdat al hetgeen gij optekent, in de hemel moge worden opgetekend, en wat gij ook op aarde bindt, in de hemel moge worden gebonden, en wat gij ook op aarde ontbindt, in de hemel moge worden ontbonden.'' (LV 127:7; zie ook Matt. 16:19, 18:18.) □

*Tempelfoto's: 1. De Arizona-tempel. 2. Het interieur van de Salt Lake-tempel. 3. De Sydney-tempel. 4. Doopfont in de Jordan River-tempel. 5. De Tokio-tempel. 6. De Sao Paulo-tempel. 7. Verzegelkamer in de Manti-tempel. 8. De Saitersee-tempel. 9. De St. George-tempel. 10. Gebrandschilderd glas in de Manti-tempel, afbeelding van de Alfa en Omega. 11. De Apia-tempel. 12. De Taipei-tempel. 13. De Freiberg-tempel. 14. De Nuku Alofa-tempel. 15. Gebrandschilderd glas in de Salt Lake-tempel, afbeelding van Adam en Eva die uit de Hof van Eden werden geworpen. 16. De Hawaii-tempel. 17. De Santiago-tempel. 18. De Mexico Stad-tempel. 19. De Taipei-tempel. 20. De Papeete-tempel. 21. De Londen-tempel.*



# OUDERLING DAVID B. HAIGHT

## VREUGDE IN HET VERHEFFEN VAN ANDEREN

Ouderling Ronald E. Poelman  
Van het Eerste Quorum der Zeventig

**D**avid Haight was in het midden van de jaren dertig werkzaam als de jonge verkoopmanager van een groot warenhuis in Salt Lake City toen een welbekend persoon zijn kantoor betrad – president Heber J. Grant.

Was het waar, vroeg de president van de kerk, dat broeder Haight van plan was binnenkort Salt Lake City te verlaten voor een baan in Californië? Ja, antwoordde de jongeman, die zich afvroeg of president Grant op het punt stond hem te vertellen niet te gaan.

President Grants antwoord veraste hem. „Ik ben blij dat te horen,” zei hij, waarbij hij opmerkte dat meer getrouwe, jonge heiligen der laatste dagen Utah zouden moeten verlaten en daar naartoe gaan waar zij hun invloed konden doen gelden.

„Hij zei: ‘Moge de Heer je zegenen,’ schudde mijn hand, draaide zich om en verliet mijn kantoor,” herinnert ouderling David B. Haight van de Raad der Twaalf zich.

En de Heer zegende David Haight – met succes in zaken, in zijn gezinsleven, in de kerk en met de mogelijkheid velen te beïnvloeden. Hij werd een succesvol manager in de detailhandel. Ook diende hij zijn land – in de marine in de Tweede Wereldoorlog – en in de sa-



menleving – als een van de meest gerespecteerde en geliefde burgemeesters van Palo Alto (Californië). Op 4 september 1930 trouwde hij met Ruby Olson in de Salt Lake-tempel. Zij hebben drie kinderen grootgebracht. Hij is werkzaam geweest als ringpresident, zendingspresident en regionaal vertegenwoordiger. In april 1970 werd hij geroepen als assistent van de Raad der Twaalf. Zes jaar later, op 8 januari 1976, werd hij na het overlijden van ouderling Hugh B. Brown in de Raad der Twaalf geroepen.

### Ontsnaapt aan de dood

Als wij naar zijn leven kijken, zien wij de geestelijke groei en de ontwikkeling van karakter die van hem een geliefde leider

maakten. David Bruce Haight werd op 2 september 1906 in Oakley (Idaho) geboren. Zijn voorouders waren pioniers. Zijn vader, Hector Haight – bankier, bisschop en lid van het wetgevend lichaam van de staat – stierf toen David nog maar negen jaar oud was. De jongen werd grotendeels door zijn moeder, Clara, en zijn oudere broers en zussen opgevoed.

Hij groeide op als elke andere dorpsjongen in Oakley. Tweemaal werd zijn leven gespaard waar hij normaal gesproken had moeten omkomen – de eerste keer toen hij uit een rijdende koets viel en een tele-

*De jonge David als schooljongen (onder) en gedurende zijn universiteitsjaren (rechtsboven). Ruby Olson en David Haight trouwen in 1930 (rechtsonder).*

foonpaal raakte en de tweede keer toen hij bij het duiken de bodem raakte. „Ik denk dat de Heer zijn leven in zijn jeugd gespaard heeft,” zegt zijn zoon Robert, „vanwege de dingen die hij in zijn latere leven zou doen.”

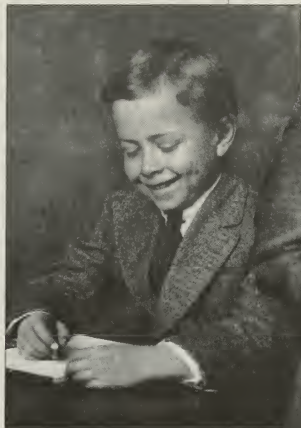
Het initiatief en de energie die hem gedurende zijn leven goed van pas zouden komen, kwamen in het bijzonder tot hun recht toen hij Ruby het hof maakte. De eerste keer dat hij haar voor een avondje uit vroeg, had zij al een afspraakje om acht uur 's avonds. Daarom vroeg hij haar of hij om zes uur kon komen. De aantrekkelijke Ruby had andere huwelijksgegedigden, maar van David ging ze houden.

### **Een nieuwe deur**

Het was maar goed dat Ruby haar moeders advies ter harte had genomen, dat zij voor haar huwelijk had ontvangen, om te gaan waar haar mans beroep haar ook naar toe zou brengen. In het begin van hun huwelijk verhuisden ze vaak. Hun kinderen herinneren zich dat hun moeder veel geestelijke kracht en bestendigheid in hun prille leven bracht, terwijl hun vader de nodige tijd besteedde aan zijn carrière. „Zij was ongelooflijk,” zegt hun dochter Karen.

Als jonge echtgenoot en vader ging David Haight geregeld naar de kerk, vervulde de roepingen die hem gegeven werden en deed dat met plezier. Maar toch kwam er in de Tweede Wereldoorlog een keerpunt in zijn leven, wat het werken in de kerk betrof.

Op een kille avond liet hij zijn vrouw en drie kleine kinderen achter op de kade van Treasure Island in de



Baai van San Francisco om per watervliegtuig naar Hawaii te vliegen. Luitenant-ter-zee Haight bracht een slapeloze nacht door boven de donkere Pacific in een lawaaiërig, schommelend vliegtuigje, nadenkend over datgene wat van belang was in zijn leven.

Hij realiseerde zich maar al te goed dat hij alles wat werkelijk belangrijk voor hem was, had achtergelaten op de kade in San Francisco en hij wilde zijn gezin in de eeuwigheid bij zich hebben.

Hij voelde wel dat zijn toewijding aan de kerk niet geweest was wat het had kunnen zijn. Hij beloofde de Heer dat als hij de oorlog zou overleven, hij elke roeping zou aanvaarden en zou doen wat deze van hem vereiste. „Het was in feite het begin,” zegt zijn zoon Bruce, „van een nieuwe kijk op het leven – het sluiten van een deur en het openen van een andere.”

#### **Kwaliteiten vereist door de Heer**

Hij is echter nooit uit geweest op kerkposities en heeft ook nooit het gevoel gehad dat hij de man was voor bepaalde roepingen. Toen ouderling Mark E. Petersen van de Raad der Twaalf in 1951 naar Palo Alto kwam om aldaar het ringpresidium te reorganiseren, was David Haight werkzaam geweest als raadgever in een bisschop en was hij net geroepen als hogeraadslid. Hij was er zeker van dat hij niet over de kwaliteiten beschikte die de Heer vergde van een lid van een ringpresidium, maar de volgende dag werd hem wel steun verleend als de nieuwe ringpresident.

„Hij heeft als ringpresident in Palo Alto veel goed werk verricht. Hij zag dat er groei in zat”, zegt Ruby Haight. Hij overzag de bouw van een ringcentrum en verschillende wijkgebouwen en heeft met uitzondering van één, voor alle kerkgebouwen in de ring de grond aangekocht. Maar waarschijnlijk belangrijker is dat hij van de mensen hield en dat zij op hun beurt van hem hielden. Richard Sonne, die werkzaam was als raadgever in het ringpresidium (hij volgde president Haight op als ringpresident en was later president van de Oakland-tempel), zegt dat president Haight „de mensen altijd complimenteerde. Hij deed moeite om ze te leren kennen.”

President Haight's leiderscapaciteiten waren degeëlijk. „Hij legde de mensen uit wat er gedaan moest worden en verwachtte van hun dat zij hun taak deden.”

#### **Steun voor het gezin**

Tegenwoordig staat hij in de hele kerk bekend en wordt hij gewaardeerd om zijn kijk op en vermogen om priesterschapsleiders te trainen in de organisatie en het doeltreffend gebruik van priesterschapsraden en -quorums.

Die jaren in Palo Alto waren zeer drukke jaren voor David Haight. De liefdevolle hulp van zijn capabele vrouw was een grote steun voor het gezin. Hun kinderen zijn nadrukkelijk van mening dat hun moeders geestelijke kracht, eeuwige optimisme en liefde voor haar medemens hun vader ongetwijfeld door de jaren heeft beïnvloed.

Sommige vrouwen zouden misschien gepikeerd zijn geraakt als hun man zo vaak weg was. „Ik had genoeg te doen thuis. Ik was zelf druk in de gemeenschap, had mijn naaiwerk, las veel en had mijn eigen kerkwerk,” zegt Ruby Haight. „Ik denk dat ik gewoon gelukkig was.”

Op de lagere school werd ze weleens geplaagd omdat ze altijd zo'n optimistische kijk op het leven had, herinnert zij zich lachend. „Maar er is altijd een mooie kant aan een zaak.”

Zowel David als Ruby Haight hebben het nodige gedaan om mensen te kunnen helpen. Iedereen was welkom in huize Haight. „Ik kon thuis komen uit school en nooit zeker weten wie er dit keer bleef slapen of eten,” zegt hun dochter Karen. Vaak genoeg gebeurde het dat het kerkleden waren die aan de Stanford University (Californië) studeerden en over diepe, filosofische leerstellingen van de kerk wilden praten. Karen herinnert zich dat haar vader vele malen heeft gezegd: „Het evangelie is eenvoudig, maak het niet ingewikkeld”.

#### **Een verrassende bekendmaking**

Hoewel hij het heel druk had tijdens de jeugd van

zijn kinderen, hebben zij nooit het gevoel gehad dat ze verwaarloosd werden. Hij deed extra moeite om dichtbij hen te zijn en hen te steunen in hun activiteiten.

„Hij heeft mij altijd het gevoel gegeven dat ik zijn prinses was”, zegt Karen.

„Ook ging hij vaak met ons kamperen en wandelen in de bergen”, zegt Bruce. Het hele gezin ging mee op deze uitjes om te ontkomen aan hun jachtige leven. Als zij een teken van beschaving zagen dan waren zij nog niet ver genoeg weggetrokken. „Eens waren we zo ver de wildernis ingetrokken dat de enige mens die we tegenkwamen, verdaagd bleek te zijn,” vult Robert aan. Na zo’n uitje, zegt Bruce, kon zijn vader er weer fris tegenaan.

Als burgemeester van Palo Alto bracht hij een aantal zaken tot stand die de behoeften van de inwoners van Palo Alto ook nu nog ten goede komen. Maar met zijn warmte en vriendelijkheid wist hij ook vrienden voor de kerk te winnen. Zij leerden op den duur begrip en respect te krijgen voor de normen waar hij voor stond. Toch waren er maar weinig van zijn buitenkerkelijke kennissen die echt begrepen hoe toegewijd hij was aan zijn kerk – tot een avond in 1963.

Aan het eind van een raadsvergadering vertelde burgemeester Haight de functionarissen, burgers en verslaggevers, dat er nog iets was dat niet op de agenda stond. „Ik wil u mededelen,” zei hij, „dat ik met ingang van vandaag aftreed als burgemeester van Palo Alto en als lid van de gemeenteraad, daar mevrouw Haight en ik gevraagd zijn om voor de mormoonse kerk naar Schotland te gaan. De vergadering is gesloten.”

Zijn niet-mormoonse vrienden in de gemeenteraad probeerden hem over te halen niet te gaan, maar hij legde uit dat de roeping van president David O. McKay afkomstig was, een man die hij achtte als profeet. Voor David Haight was alleen nog van belang wanneer zij in Schotland moesten zijn.

### De hand aan de ploeg

„De Heiland sprak over de hand aan de ploeg slaan en niet omkijken en ik heb daar heel veel over nagedacht,” zegt ouderling Haight nu. „Men moet niet terugkijken met spijt, in zekere zin terugverlangen naar datgene wat men vroeger deed.”

Op die dag, vierentwintig jaar geleden, heeft hij zijn hand aan de ploeg geslagen en nooit met spijt teruggekeken. Roepingen tot hogere posities in de kerk stelden hem in staat meer te dienen. Maar ondanks de toenemende verantwoordelijkheid is hij niet minder aandacht aan zijn gezin gaan besteden. In feite is die aandacht alleen maar toegenomen naarmate zijn familie zich uitbreidde.

Zo maakt hij veelvuldig gebruik van de telefoon om contact te houden met zijn familie. Toen zijn schoonzoon, Jon Huntsman, als zendingspresident in Wa-

shington D.C. werkzaam was, belde hij zo nu en dan op en vroeg dan: „Is het evangelie nog steeds waar in Washington?” om pas weer op te hangen als alles in orde bleek. Als er een probleem was, verzekerde hij hen met zijn karakteristieke optimisme: „O, ik weet zeker dat jullie er een oplossing voor vinden. „Voor hem was het belangrijk zeker te zijn van hun getuigenis en activiteit.

Eén van de kleindochters van ouderling Haight zegt, dat zij af en toe de telefoon opneemt en haar opa hoort zeggen: „Ik keek net in het telefoonboek en toen zag ik jouw nummer staan . . .”

### Hoe je mensen behandelt

Behalve deze telefoongesprekken probeert hij bij bijzondere gelegenheden te zijn – afscheidsdiensten voor zendingen, huwelijken en doopdiensten.

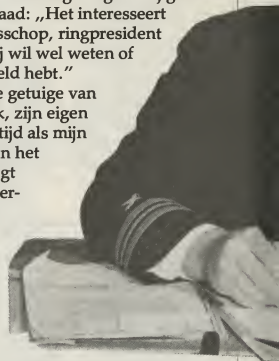
Het vrijmaken van tijd om mensen te kunnen helpen is heel belangrijk voor ouderling Haight. Hij gaf een van Roberts zoons de raad: „Het interesseert de Heer niet zozeer of je bisschop, ringpresident of apostel geweest bent. Hij wil wel weten of je de mensen goed behandeld hebt.”

Zijn positie als bijzondere getuige van de Heiland heeft, natuurlijk, zijn eigen uitdagingen. „Ik heb het altijd als mijn verantwoordelijkheid gezien het kanaal open te houden,” legt ouderling Haight uit. Dat vereist een nederig smeken in gebed om de zin en wil des Heren te weten.

„Ik ben er zeker van dat een ieder van ons in het Quorum der Twaalf het gevoel heeft dat hij de minste is in het gezelschap.

Maar ik weet het zeker,” zegt hij. „Mijn grootste zorg is mijn roeping volkomen en volledig te vervullen met alles wat ik in me heb. Ik weet dat ik ver boven mijn natuurlijke vermogens ben gezegend.” □

*Ouderling Ronald E. Poelman is werkzaam geweest als raadgever in de bisschop van de Wijk Palo Alto, als hogeraadslid en als bisschop van de Wijk Stanford toen ouderling Haight president van de Ring Palo Alto was.*





David Haight diende als officier in het Amerikaanse leger (links midden). Als plaatselijke kerkleider (links met president David O. McKay), speelde hij een belangrijke rol in de kerkelijke groei in zijn gebied. (Rechts midden) Ouderling en zuster Haight tijdens een familie-reünie met hun kinderen en kleinkinderen. (Onder) Kamperen en vissen zijn enkele van de favoriete activiteiten van ouderling Haight.



# CHARLIE

Eileen D. Telford

**H**ij was pas achtenzestig jaar, maar zag er veel ouder uit. Zijn krachteloze lichaam lag op het smalle ziekenhuisbed vastgebonden. Zijn ademhaling was zwak; zijn vitale functies namen af. Dit was Charlie, een van de twintig patiënten op de chirurgische afdeling van de psychiatrische inrichting waar ik als verpleegster werkzaam was.

Toen die avond mijn dienst begon, vertelde de dokter mij dat Charlie op sterven lag. Maar het was onmogelijk om vast te stellen of hij nog een paar uur danwel een paar dagen te leven had. Als nachtzuster zou ik moeten beslissen of zijn familie al dan niet moest worden opgeroepen.

Onder gewone omstandigheden in een algemeen ziekenhuis zou ik niet hebben gearzeld om de familie erbij te roepen, maar hier ligt dat anders. Hier liggen de meeste patiënten vaak jaren in het ziekenhuis. De families hebben geleerd zonder hen te leven; sommigen hebben de zorg al opgegeven. Het was tegen de regels van het ziekenhuis om de familie midden in de nacht op te bellen, zonder er

zeker van te zijn dat de patiënt werkelijk zou sterven. Terwijl ik daar naast Charlies bed stond en mij afvroeg wat ik moest doen, probeerde ik hem anders voor de geest te halen – niet langer verouderd, met een slechte lichamelijke gezondheid of verstoken van verstandelijke vermogens, ik probeerde hem voor de geest te halen als een jonge echtgenoot met een gelukkige vrouw en lachende kinderen. Ik werd vervuld met mededogen voor Charlie en zijn vrouw. Zij hielden nog steeds van elkaar, daar was ik zeker van. Zij zouden ten tijde van zijn overlijden zeker samen willen zijn – maar ik stond tussen hen omdat ik niet wist wanneer het zou gebeuren.

Ik boog mijn hoofd en bad hardop om te weten of ik Charlies vrouw al dan niet moest bellen. De woorden drongen zich krachtig aan mijn verstand en mijn hart op: „Zoek onmiddellijk contact met Charlies vrouw; hij zal voor het aanbreken van de dag sterven.“ Ik wist dat Charlie niet meer dan zes uur te leven had en dat zijn vrouw een uur moest reizen om hier te komen.



## Uitslag van de *Europese artistieke prijsvraag 1986*

Na veel lezen, bekijken, wikken en wegen heeft de jury van de Europese artistieke prijsvraag 1986 de winnaars aangewezen. Hun inzendingen zijn de komende maanden in *De Ster* te lezen en zien. Helaas konden voor Nederland en Vlaanderen in de categorieën gedichten en muziek geen winnaars worden aangewezen. Maar niet getreurd, ook dit jaar worden de Europese leden in de gelegenheid gesteld zich op artistiek gebied uit te leven en mogelijk hun inzendingen beloond te zien. Verschil met 1985 en 1986 is dat de categorieën fotografie, tekenen en muziek zijn komen te vervallen, omdat de kerk begonnen is in deze categorieën wereldwijde wedstrijden te organiseren (zie de ZHV-muziekwedstrijd op blz. 4). Op blz. 2 en 3 vindt u de regels voor de volgende prijsvraag, die nu Europese literaire wedstrijd heet.

*De redactie*

### Essays



**Winnaar -**  
*Casimiro Mastino uit Sassari (Italië) met Onderwijzen door naar het hart te luisteren. Hij wint hiermee DM 500,-.*

### Persoonlijke belevenissen



**Winnaar -**  
*Hans Cohr uit Fredericia (Denemarken) met De inluiseringen van de Heilige Geest. Hij wint hiermee DM 400,-. Eervolle vermelding: Marie Ramos uit Cruseilles (Frankrijk) met David, onze vreugdebode.*

### Fotografie



**Winnaar -**  
*Christian Schluchter uit Bienne (Zwitserland). Hij wint DM 250,-. Tweede en derde prijs - Olli Aaltonen uit Sonkajärvi (Finland). Hij wint DM 100,- en DM 50,-.*

### Tekenen



**Winnares -**  
*Isabelle Boltoukhine uit Le Mans (Frankrijk). Zij wint hiermee DM 300,-.*



**Winnares -**  
*Anje Müller uit Karl-Marx-Stadt (DDR) met Oom Richard. Zij wint hiermee DM 400,-.*

### Korte verhalen



**Winnares -**  
*Pauline Isaksen uit Oslo (Noorwegen) met Het motief. Zij wint hiermee DM 400,-. Eervolle vermelding: Ruys Fredien uit Belsele (België) met Zijn laatste roos.*



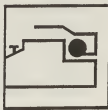
## Europese literaire wedstrijd 1987

*Als u straks, na het lezen van de be kroonde inzendingen van de wedstrijd van 1986 zo'n gevoel krijgt van "Maar dat kan ik ook!!", dan is dit uw kans om te laten zien wat u in uw mars heeft. Doe mee aan de Europese literaire wedstrijd 1987, zet uw beste hersenspinsels op papier en stuur ze in. Niet alleen ontwikkelt u dan een talent, maar u dingt ook mee naar een zeer aantrekkelijke geldprijs. Afhankelijk van de gekozen categorie zal de wedstrijd op Europees niveau of per taalgebied worden gehouden; informatie daarover vindt u bij de betreffende categorie. Wij hopen dat zeer veel leden in Nederland en Vlaanderen de komende maanden de pen zullen oppakken en zullen bijdragen aan de ontwikkeling van een stuk Nederlandstalige HLD-literatuur. Veel succes!*

### Algemeen reglement

1. Inzendingen mogen niet later gepostmerkt zijn dan 31 december 1987.
2. De wedstrijd staat open voor alle heiligen der laatste dagen vanaf achttien jaar, voor zowel amateurs als diegenen voor wie de desbetreffende categorie zijn/haar beroep is: schrijvers, dichters, muzikanten en andere artiesten.
3. Aan elke categorie mag men maximaal eenmaal deelnemen. Het onderwerp moet geschikt zijn voor heiligen der laatste dagen.
4. Inzendingen moeten in de eigen taal geschreven zijn (eventueel kan een eigen vertaling in het Engels bijgevoegd worden), enkelzijdig getypt op wit papier, formaat A-4, regelafstand 2.
5. Manuscripten worden niet geretourneerd, dus maak voor het inzenden een kopie.
6. Namen van deelnemers mogen niet op het manuscript voorkomen.
7. Elke inzending moet vergezeld gaan van de volgende verklaring in een gesloten enveloppe: "Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; het ingezonden manuscript (noem de titel) is mijn eigen werk. Het is niet bedoeld voor publicatie elders en zal niet elders worden ingezonden dan na het bekendmaken van de wedstrijdresultaten." De deelnemer ondertekent de verklaring en geeft zijn of haar naam, adres en telefoonnummer, functie in de kerk, enige informatie over maatschappelijke achtergrond en sluit een zwart-wit pasfoto van goede kwaliteit bij.
8. De kerk verkrijgt alle rechten op be kroonde inzendingen en mag deze publiceren. (Dit houdt over het algemeen geen beperkingen in voor verder gebruik door de schrijver.) De kerk behoudt zich het recht voor waar nodig redactionele wijzigingen aan te brengen.
9. *De Ster* behoudt zich voor elke categorie het recht voor geen winnaar aan te wijzen.

### Essays



1. Wetenschappelijke artikelen kunnen geschreven worden over elk onderwerp dat geschikt is voor publicatie in *De Ster*, zoals kerkelijke leerstellingen, beginselen, programma's en kerkgeschiedenis; huwelijk en gezin; biografieën enzovoorts, en moeten volledig gedocumenteerd zijn. Artikelen van persoonlijke aard dienen niet onder deze categorie te worden ingezonden.
2. Inzendingen worden beoordeeld op doel, strekking, toon, algemene inhoud, originaliteit en schrijfstijl.



3. Het artikel mag niet langer zijn dan 3.000 woorden.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 400,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. Na eerst op lokaal niveau te zijn beoordeeld, worden de beste inzendingen vertaald in het Engels en vindt de uiteindelijke beoordeling op Europees niveau plaats.
6. Inzendingen richten: Feature Article Contest, TRANSLATION DIVISION, Postfach 1568, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland.

## Persoonlijke belevenissen



1. Inzendingen moeten weergaven zijn van ervaringen met betrekking tot het beleven van het evangelie - humoristisch of geestelijk.
2. Inzendingen worden beoordeeld op doel, strekking, toon, algemene inhoud, originaliteit en schrijfstijl.
3. Het artikel mag niet langer zijn dan 2.500 woorden.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 400,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. Na eerst op lokaal niveau te zijn beoordeeld, worden de beste inzendingen vertaald in het Engels en vindt de eindbeoordeling op Europees niveau plaats.
6. Inzendingen richten aan: Personal Experience Article Contest, TRANSLATION DIVISION, Postfach 1568, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland.

## Korte verhalen



1. Alle inzendingen moeten fictieel zijn.
2. Inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde (gebruik van het thema, intrige, persoonlijkheden, actie, context enzovoorts), originaliteit en algemene inhoud.
3. Het verhaal mag niet langer zijn dan 3.000 woorden.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 400,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. Na eerst op lokaal niveau te zijn beoordeeld, worden de beste inzendingen vertaald in het Engels en vindt de eindbeoordeling op Europees niveau plaats.
6. Inzendingen richten aan: Short Story Contest, TRANSLATION DIVISION, Postfach 1568, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland.

## Kinderverhalen



1. Alle inzendingen moeten fictieel zijn.
2. Inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde (gebruik van het thema, intrige, persoonlijkheden, actie, context enzovoorts), originaliteit en algemene inhoud.
3. Het verhaal mag niet langer zijn dan 2.000 woorden.
4. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 400,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. Na eerst op lokaal niveau te zijn beoordeeld, worden de beste inzendingen vertaald in het Engels en vindt de eindbeoordeling op Europees niveau plaats.
6. Inzendingen richten aan: Children's Story Contest, TRANSLATION DIVISION, Postfach 1568, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland.

## Gedichten



1. Inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde (gebruik van het thema, vorm, beeldspraak, symbolisme en andere poëtische elementen), originaliteit en algemene inhoud.
2. Het gedicht mag niet langer zijn dan vijftig regels.
3. De eerste prijs bestaat uit een geldelijke beloning van DM 100,-. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
4. De wedstrijd zal alleen het eigen taalgebied beslaan.
5. Inzendingen richten aan: Poetry Contest, TRANSLATION DIVISION, Postfach 1568, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland.



## ZHV-muziekwedstrijd 1987

### Reglement



1. Inzendingen mogen niet later gepostmerkt zijn dan 31 oktober 1987.
2. Alle HLD-vrouwen van 18 jaar en ouder mogen aan deze wedstrijd, die door het Eccles Music Funds gesponsord wordt, deelnemen.
3. Per deelnemer mag één lied (Engelstalig) worden ingezonden.
4. Elke inzending moet vergezeld gaan van de volgende verklaring in een gesloten enveloppe: "I am a member of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. The manuscript submitted, entitled, is my original work. It has not been published elsewhere, is not being considered for publication elsewhere, and will not be submitted elsewhere until the contest result has been announced." ("Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; het ingezonden manuscript (noem de titel) is mijn eigen werk. Het is niet bedoeld voor publikatie elders en zal niet elders worden ingezonden dan na het bekendmaken van de wedstrijdresultaten.") De deelnemer ondertekent de verklaring en geeft haar naam, adres en telefoonnummer. Als twee personen samenwerken, moeten beiden deze verklaring ondertekenen.
6. Namen van deelnemers mogen niet op het manuscript voorkomen.
7. De kerk verkrijgt alle rechten op bekroonde inzendingen en mag deze publiceren. (Dit houdt over het algemeen geen beperkingen in voor verder gebruik door de schrijfster, zolang de kerk vooraf in kennis wordt gesteld.) De kerk behoudt zich het recht voor waar nodig redactionele wijzigingen aan te brengen.
8. De diensten van een arrangeur mogen niet gebruikt worden.
9. Inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde, bruikbaarheid thuis of in de kerk, originaliteit, algemene inhoud, uitvoerbaarheid en compactheid van tekst en muziek. De deelnemers worden aangemoedigd hun composities kort te houden, omdat korte werken grotere kans maken gepubliceerd te worden in de tijdschriften van de kerk.
10. Elke inzending moet een duidelijke enkelzijdige kopie zijn van het manuscript van tekst en muziek samen, op A-4 formaat; daarnaast moet een aparte kopie van de tekst, getypt met dubbele regelafstand op A-4-formaat, bijgevoegd worden. A.u.b. geen bandjes insturen.
11. Alle ingezonden liederen moeten evangelie-idealen weergeven en geschikt zijn voor gebruik door ZHV-koren (een- of meerstemmig).
12. Aan de drie beste inzendingen worden geldelijke prijzen toegekend.
13. De winnaars van deze wedstrijd mogen niet aan de volgende wedstrijd deelnemen.
14. Inzendingen richten aan:

Relief Society Song Contest  
Church Music Division  
50 East North Temple Street  
Utah 84150  
U.S.A.



## ZHV-vriendschapsdag Ring Utrecht

Op zaterdag 30 mei j.l. organiseerde het ZHV-presidium van de Ring Utrecht een vriendschapsdag in Apeldoorn voor alle ZHV-zusters in de ring. Bij binnenkomst konden de zusters onder het genot van een kopje Caro of thee gezellig bijpraten, waarna iedereen de kapel in werd geloodsd. Daar sprak het ZHV-presidium een welkomstwoord en gaf broeder C. van Impelen, hogeraadsadviseur voor de ZHV, een korte gedachte. Dat de ZHV uit de Ring Utrecht toch wel bijzonder muzikaal is, bleek uit het

feit dat het door zuster Ans Brouwer geschreven ZHV-liedje 'Wacht niet langer' (op de melodie van 'Battlehymn of the Republic') er in een recordtijd in zat.

Hierna stond een dynamisch kennis-makingsspel op het programma, waarbij het de kunst was om binnen zo kort mogelijke tijd van een nog onbekende zuster bevestigend antwoord te krijgen op specifieke vragen. Dit ochtendprogramma had de eetlust flink opgewekt, getuige de lege schalen op tafel na de lunch. Deze

(overheerlijke) lunch werd verzorgd door enkele welwillende zusters uit verschillende units.

Na de lunch (gelukkig hoefden we niet af te wassen), werd er een geanimeerd toneelstuk opgevoerd door drie zusters, waarin het belang van de ZHV naar voren kwam.

Vervolgens konden we vrijblijvend, onder leiding van enkele zusters en een broeder, enkele miniklasjes bijwonen, met als onderwerpen algemene ontwikkeling/calligrafie, beroepsplanning, financieel beleid, eigen productie/mode + accessoires en lichamelijke gezondheid/aerobics. De hoedenshow van keukengerei veroorzaakte algemene hilariteit. De meest fantasierijke creaties passeerden de revue, van kant-en-klaar soepzak tot vervaarlijk zwiierende pollepels. Het was voor de jury, bestaande uit de broeders Van der Put, Van Damme en Van Dam een hele klus om de winnaars aan te wijzen. Maar het daverend applaus bewees dat iedereen het eens was met de uitslag: 1. zr. Scholte; 2. zr. Grift; 3. zr. Van Damme. Tot slot vulde, onder leiding van de immer enthousiaste zusters Brouwer en Van Beek, ons gezang nog een keer de kapel. Al met al was het een heel leuke en geslaagde dag.

*Isabella Arts/Claire Verschoof*

### Personeel gevraagd

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, afdeling Rapporten en Verslagen, zoekt op korte termijn:

**Administratief medewerker m/v**  
voor 20 uur in de week.

De werkzaamheden omvatten:

Verwerken van lidmaatschapskaarten  
Bijhouden en afhandelen van verslagen en rapporten  
Archiefwerkzaamheden en correspondentie  
Financiële administratie

Gevraagd wordt:

Opleiding van minimaal MAVO-niveau  
Enige administratieve ervaring  
Goede beheersing van de Nederlandse en Engelse taal  
Goede contactuele eigenschappen  
Hoge mate van zelfstandigheid  
Type-diploma; enige ervaring met tekstverwerkende apparatuur wordt op prijs gesteld

Schriftelijke sollicitaties kunt u richten aan:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen,  
afdeling personeelszaken, Postbus 491, 3430 AL NIEUWEGEIN  
Nederland t.a.v. de Heer J.M.J. van Vliet.

NB: Het nieuwe adres van zr. M. van der Put, Stercorrespondente voor de Ring Utrecht, is: Kerkstraat 6, 6629 AS APPELTERN, tel. 08874-1357. De leden van de Ring Utrecht worden verzocht artikelen over activiteiten in deze ring te sturen naar zuster Van der Put.



### Uitstapje jeugdwerk Gemeente Leeuwarden

Op zaterdag 16 mei j.l. organiseerde de Gemeente Leeuwarden een uitstapje voor de kinderen van het jeugdwerk. Onder begeleiding van acht volwassenen werd er eerst een speeltuin in Oranjewoud bezocht, waar de broeders zwaar werk moesten leveren om de schommels en draaimolens in beweging te houden. Daarna werd er in 'De Overtuin' gepicknickt en werden er balspelen gedaan. Het uitstapje werd besloten met een heerlijke pannenkoekmaaltijd bij een zuster thuis. Het was een dag waar de kinderen (en volwassenen) van de Gemeente Leeuwarden met plezier op terugkijken.



### Japane avond Gemeente Brussel

Op zaterdag 27 juni j.l. organiseerde de Gemeente Brussel een Japane avond. Onder leiding van zendelingzuster J. Yuki konden leden en niet-leden kennismaken met de Japane cultuur, taal en keuken. De aanwezigen deden mee aan een woordenspel met de handen, vouwden papieren figuurtjes en leerden enige woorden (waarvoor hun eigen naam) in het Japans. Een Japans gerecht werd met stokjes genuttigd, waarna door middel van een diaprojectie een indruk werd gegeven van het land zelf. Zo'n 50 mensen bezochten deze geslaagde avond.

### Zwitserse Tempel

Er is alsnog een Nederlandse week voor de Zwitserse Tempel gepland, te weten van 20 - 23 oktober. Zij die hieraan deel willen nemen, kunnen zich opgeven bij broeder B. Gout, tel. 050-411689.

### Oplage van een miljoen

In mei dit jaar hebben de tijdschriften van de kerk voor een gezamenlijke oplage van meer dan een miljoen gezorgd, een record in de geschiedenis van de kerk. De kerkelijke tijdschriften zijn: *The Ensign*, *The New Era*, *The Friend* en de *International Magazines* (waarvoor *De Ster*). Ouderling Hugh W. Pinnock, lid van het Eerste Quorum der Zeventig, redacteur van de tijdschriften van de kerk, zegt: "We zijn zeer gezegend met een kerk die een tijdschrift heeft voor al haar leden. De *Friend* is er voor kinderen, *De New Era* voor jongeren en de *Ensign* voor volwassenen. Daarnaast hebben we onze internationale tijdschriften, die in 20 talen in 50 landen worden gepubliceerd."

Ouderling Pinnock meent dat de tijdschriften van de kerk een steeds belangrijker rol gaan spelen in het leven van de leden: "De wereld raakt geheel verstrikt in geweld, pornografie en andere excentrieke levensstijlen . . . Vroeger was bijna elk tijdschrift voor het gezin, nu zijn er nog maar zeer weinig die geschikt zijn voor alle gezinsleden. Geen enkel lid van de kerk moet bladen in huis willen hebben met artikelen die kunnen schaden of een foute levensstijl propageren. De tijdschriften van de kerk zijn een baken in ons leven," zegt ouderling Pinnock, "als ze door de brievenbus glijden, weet je dat je iets goeds, positiefs, de moeite waard en accuraats te lezen krijgt."

### Staatshoofden ontvangen Boek van Mormon

Teresa Cortez de Paz Estenssoro, vrouw van de Boliviaanse president Victor Paz Estenssoro, ontving onlangs een Boek van Mormon en het boek 'Jezus de Christus' van Philippe J. Kradolfer, regionaal vertegenwoordiger, en Jorge Leane, een inwoner van Bolivia die geroepen is als zendingspresident in Colombia. Ze hebben gesproken over de vooruitgang van de kerk in Bolivia en het belang van het gezin. Hun werd gezegd dat de Boliviaanse regeringsleiders zich terdege bewust zijn van de kerk.

Ook de president van Brazilië, Jose Sarney, werd onlangs een Boek van Mormon en van 'Een wonderbaar werk en een wonder' aangeboden door hogeraadslid Daniel Alberto Da Gloria, medewerker aan het Braziliaanse ministerie van landbouw.

### De kerk in Canada

Ouderling Alexander B. Morrison, onlangs geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, was een van de sprekers op een door de University of Edmonton gesponsord congres "Mormonen in Canada", dat van 6 - 9 mei werd gehouden. Doel van het congres, dat georganiseerd was ter gelegenheid van het feit dat het 100 jaar geleden was dat de eerste pioniers van de kerk zich in Canada vestigden, was een beter inzicht te geven in de plaats van de kerk in Canada. "In alle plechtigheid moet ik u zeggen dat, tenzij u de diepe geestelijke gedrevenheid begrijpt die het leiderschap en de nederige leden van de kerk sinds het begin heeft gemotiveerd, u tekort zult schieten", zei ouderling Morrison. "Uiteindelijk kan dit werk slechts vanuit een geestelijk standpunt begrepen worden." Het congres werd o.a. door 250 geleerden en geschiedkundigen bijgewoond.



*In deze zendelingenpagina's een verslag van de teruggekeerde zending Jan Peters uit de Wijk Amersfoort in de Ring Utrecht, die een zending vervuld heeft in het Zendingsgebied Bristol Engeland.*

Het Zendingsgebied Bristol Engeland, waar ik van 27 juni 1985 tot 13 juni 1987 gewerkt heb, beslaat Zuid-Wales en het Zuidwestelijke deel van Engeland. Mijn werk heeft me naar alle windstreken van dit zendingsgebied gevoerd: in het Noorden Aberystwyth, een klein plaatsje aan de kust van Wales; in het Oosten Swindon, een van de snelst groeiende steden in Engeland; dan het meest westelijke en tevens zuidelijke puntje van Engeland, Land's End, waar het graafschap Cornwall in de oceaan verdwijnt.

Al toen ik jong was had ik het verlangen om op zending te gaan. Ik ben erg blij dat ik de kans heb gehad om met de hulp van vele anderen, en vooral mijn ouders, een zending te kunnen vervullen. Het was niet altijd even gemakkelijk, maar zeer zeker de moeite waard. Ik heb erg veel geleerd: over mijzelf, het evangelie en het leven in het algemeen. Het is een geweldige ervaring om met letterlijk duizenden mensen te praten, te horen wat hen gelukkig maakt en wat ze met hun leven doen. Ik heb vele levenswijzen gezien, maar ik heb ondervonden dat er maar een manier is



*Ouderling Peters (links) met collega en bekeerling.*

***Ik heb de invloed van de  
Heilige Geest en de  
autoriteit van het  
priesterschap ervaren,  
en dat zijn ervaringen  
die ik nooit meer zal  
vergeten***

die naar blijvend geluk voert. Ik heb de invloed van het evangelie in de praktijk gezien en ben dankbaar voor het evangelie in mijn leven. Ik kan getuigen van de waarheid ervan. Ik heb de invloed

van de Heilige Geest en de autoriteit van het priesterschap ervaren, en dat zijn ervaringen die ik nooit meer zal vergeten en die mijn zending zeer de moeite waard hebben gemaakt.

Ik heb ook een hoop plezier gehad. Je leert om de humor in allerlei situaties te zien, zelfs als iemand niet zo vriendelijk is aan de deur. Om een lang verhaal kort te maken, mijn zending is een goede ervaring geweest waar ik met volle teugen van heb genoten. Ik getuig dat Jezus Christus leeft, dat Joseph Smith een profeet van God was, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk van God op aarde is. Mede door mijn zending is deze wetenschap het fundament voor mijn leven geworden.



*Ouderling Peters bij het meest Zuidwestelijke punt van Engeland: Land's End.*



José Cadillo Albarnoz  
Zendingsgebied Amsterdam Nederland  
Noordsebosje 16-18  
1211 BG HILVERSUM  
Nederland

Ronny van de Berge  
England Manchester Mission  
Paul House, Stockport Road  
Timperley, Altrincham  
Cheshire, WA 15 7 UP  
England

Martin Broekzitter  
England London South Mission  
484 London Road  
Mitcham, Surrey CR4 4ED  
England

Ruud den Brouwer  
New York New York Mission  
2 Lincoln Square  
New York, New York 10023  
U.S.A.

Mark Brouwer  
Florida Lauderdale Mission  
1350 N.E. 56th Street  
Fort Lauderdale, Florida 33334  
U.S.A.

Br. en zr. A. van Dam  
Klinkmakerhof 471  
7326 CN APELDOORN  
Nederland

Mark Decker  
Arizona Tempe Mission  
P.O. Box 27056  
Tempe, Arizona 85282  
U.S.A.

Roger Elfert  
South-Africa Johannesburg Mission  
P.O. Box 1517  
Florida 1710  
Zuid-Afrika

Liesbeth Gout  
England Leeds Mission  
Technocentre Station Road  
Horsforth, Leeds LS 18 5 BJ  
Yorkshire, England

Esther de Haan  
England Coventry Mission  
4 Copphall House, Stationsquare  
Coventry, West Midland CV12 5FO  
England

zr. M. Heemsker  
England Manchester Mission  
Paul House, Stockport Road  
Timperley, Altrincham  
Cheshire, WA 15 7 UP  
England

Thies de Jonge  
Zendingsgebied Amsterdam Nederland  
Noordsebosje 16-18  
1211 BG HILVERSUM  
Nederland

Petra Kwast  
Zendingsgebied Amsterdam Nederland  
Noordsebosje 16-18  
1211 BG HILVERSUM  
Nederland

Wim Methorst  
Michigan Dearborn Mission  
33505 State Street, suite 101  
Farmington, Michigan 48024  
U.S.A.

Herman Michèly  
Florida Tampa Mission  
P.O. Box 151685  
Florida 33684  
U.S.A.

Paul Muntinga  
Idaho Boise Mission  
3295 Elder Street, suite 153  
Boise, Idaho 83705  
U.S.A.

Derk-Jan Oddens  
England Bristol Mission  
Southfield House  
2 Southfield Road  
Westbury on Trym  
Bristol BS9 3BH  
England

Frank Oddens  
England Bristol Mission  
Southfield House  
2 Southfield Road  
Westbury on Trym  
Bristol BS9 3BH  
England

Bart van der Put  
England Coventry Mission  
4 Copthall House, Stationsquare  
Coventry, West Midlands CV1 2PP  
England

David van der Put  
England London South Mission  
484 London Road  
Mitcham, Surrey CR4 4ED  
England

Martin Tenthof van Noorden  
Philippines Davao Mission  
P.O. Box 494  
Davao City 9501  
Filippijnen

*Mocht er een adres ontbreken cq.  
verkeerd vermeld staan, a.u.b.  
bericht aan het Kerkelijk  
vertaalbureau, postbus 224,  
3430 AE NIEUWEGEIN,  
Nederland.*



Ik belde haar onmiddellijk op, legde uit dat Charlies toestand was verslechterd en raadde haar aan te komen. Tot mijn verbazing reageerde ze afwijzend.

„Ik moet morgen naar een cursus,” legde ze uit, „en ik heb mijn slaap hard nodig.”

„Maar zijn conditie verslechtert,” zei ik met nadruk. „Het is misschien goed als u hier bent.”

„Wat zou het uitmaken?” zei ze moeizaam. „Hij heeft me in maanden niet herkend. Het is moeilijk om hem op die manier te zien.” Ze zuchtte diep. „Maar goed,” zei ze nu zachter, „ik zal komen. Ik zal er morgenochtend tussen zeven en acht uur zijn.”

Maar dan zou het te laat zijn! Koortsachtig probeerde ik de juiste woorden te vinden. „Ik denk dat u eerder moet komen,” zei ik, „– nu meteen eigenlijk!” „Waarom?” vroeg ze.

Ik wilde haar vertellen wat ik in antwoord op mijn gebed had gehoord, maar dat kon ik niet. „Mevrouw,” begon ik langzaam, „uw man ligt op sterven, ik denk dat het goed is als u zo snel mogelijk komt.” Ik stopte even. „Maar u

moet zelf beslissen."

"Ik kom morgenochtend vroeg", antwoordde ze en hing op.

Ik was diep teleurgesteld over haar reactie, maar ik wist dat het haar beslissing was. Ik probeerde er niet aan te denken terwijl ik de andere patiënten controleerde, maar in mijn hart bad ik dat ze van gedachte zou veranderen. Vijftien minuten later belde ze terug.

"Denkt u echt dat hij op sterven ligt?" vroeg ze.

"Ja", antwoordde ik.

"Denkt u dat hij voor de ochtend zal sterven?"

Ik wachtte even voordat ik antwoordde. "Medisch gezien kan ik dat niet met zekerheid zeggen. Maar ik heb het gevoel dat hij voor de ochtend zal sterven."

"Dan kom ik meteen", zei ze. "Ik ben er in een uur."

Ik was blij dat ze besloten had te komen, maar toen ik erover nadacht werd ik bezorgd. Hoe droevig was het niet dat haar stervende echtgenoot niet in staat zou zijn haar te herkennen of de moei- te die zij zich de grootste moeite had te zijn te begrijpen.

Ik ging verder met mijn werk en overdacht de situatie. Om één uur voelde ik weer de behoefte om te bidden. Ik ging naar een linnenkast waar ik alleen kon zijn en vroeg mijn Hemelse Vader opnieuw om hulp - dat Charlie in ieder geval in staat zou zijn om zijn vrouw te herkennen, dat er deze laatste keer liefde tussen hen kon zijn - zo niet in woorden, dan in ieder geval in genegenheid en gedeelde gevoelens.

Het was drie uur toen ze arriveerde. Ik was verbaasd hoe jong ze er nog uitzag. Haar grijze haar was netjes gekapt; ze was keurig en slank. Ze zag er uit als een jeugdige vijftiger, terwijl Charlie er als een stokoude tachtiger uitzag. Ze stelde me aan een knappe jongedame voor die met haar was meegekomen - haar dochter.

Ik begeleidde hen naar Charlies kamer. Toen zij naar zijn bed liepen, leek het alsof er een licht in Charlies wezenloze blauwe ogen begon te gloeien. Zijn gebalde vuisten ontspanden zich en hij probeerde te praten. Zijn vrouw zat in de stoel naast hem en aaide teder over zijn arm. Toen glimlachte Charlie.

"Ik geloof dat hij me herkent", hilde ze en er kwamen tranen in haar ogen. In die van Charlie en van mij ook.

"Ik weet dat hij u herkent", antwoordde ik en verliet zachtjes de kamer.

Ik controleerde regelmatig zijn vitale functies (pols, ademhaling, hartslag). Ze namen langzaam af, maar Charlie bleef rustig en kalm - in tegenstelling tot zijn gewoonlijk labiele gedrag. Hij reageerde op de aanraking en de zachte woorden van liefde van zijn vrouw. Hij sprak niet, maar ze hadden contact met elkaar; ze voelden elkaars liefde.

Om vijf uur leefde Charlie nog steeds. De zon zou over drie kwartier opkomen; ik maakte me zorgen over Charlies dood - niet of hij zou sterven, maar hoe hij zou sterven. Hij en zijn vrouw hadden zo'n prachtige, bijzondere tijd met elkaar doorgebracht! Ik hoopte dat

die herinnering niet bedorven zou worden door een moeilijke doodsstrijd.

Snels ging ik, voor de derde keer die nacht, terug naar de linnenkast en bad dat als de tijd zou aanbreeken, zijn leven vredig zou eindigen. Toen ik daar zat neergelield, werd ik door een vredig gevoel omgeven en wist ik zeker dat alles goed zou komen.

Terwijl ik de andere patiënten controleerde, kwam een ziekenbroeder mij halen. "Het is Charlie," zei hij, "ik weet niet of hij overleden is of niet." Ik nam een stethoscoop uit het verpleegstersverblijf toen we daar langs liepen om naar zijn hartslag te luisteren.

Charlie lag stil op zijn bed. Zijn ogen waren gesloten; hij had een vredige uitdrukking op het gezicht.

"Hij sloot zijn ogen terwijl ik iets tegen hem zei", zei zijn vrouw. Slaapt hij?"

Ik plaatste de stethoscoop op zijn onbeweeglijke borst, en wist dat ik niets zou horen. Ik draaide me naar hen om en zei: "Charlie is nu thuis."

Ze hielden zachtjes. Later liep ik met hen mee tot de deur, en liet mijn armen die ik om hen heen had geslagen zeggen wat ik niet kon.

"Dank u, dat u mij hebt gebeld", fluisterde Charlies vrouw, terwijl ze zachtjes in mijn arm kneep. "Die paar uur met Charlie waren erg kostbaar!" □

*Eileen Telford, moeder van vijf kinderen, is lerares huishoudkunde in de ZHV in haar wijk Everett (Washington)*

# MIJN ZENDING DOOR DE EEUWEN HEEN

Jerry L. Jaccard

Op het moment dat de patriarch zijn handen van mijn hoofd wegnam, hadden hij noch ik het flauwste vermoeden dat een belangrijk deel van mijn patriarchale zegen zo snel en op zo'n verrassende wijze in vervulling zou gaan. Juist de leerstelling die mij zo getroffen had bij mijn bekering twee jaar eerder – de taak om mijn overleden familie op te sporen – was in mijn zegen tot drie keer toe met name genoemd. Toen ik echter als enige van mijn familie lid van de kerk was geworden, was de taak om mijn stamboom uit te zoeken mij haast onmogelijk voorgekomen.

Een paar jaar na het ontvangen van mijn patriarchale zegen ging ik op zending naar Frankrijk en België. Ik koesterde de stille hoop daar ook enige tijd aan mijn genealogie te kunnen wijden. Mijn vader had mij eens verteld dat *Jaccard* de Engelse schrijfwijze was van *Jacquard*, een veel voorkomende Franse naam, en ik hoopte dus tijdens mijn verblijf in Frankrijk gegevens

over mijn voorouders te vinden.

Tegen het einde van mijn zending droeg mijn zendingspresident mij op om de leden in Brussel te helpen met hun genealogie en tempelwerk. Van een collega ontving ik een klein boekje getiteld: „Wat weet ik van genealogie?”

Bij het doornemen ervan kwam ik een lijst tegen van de samenstellers van het werkje. Een naam die er uitsprong, was die van Dr. Joseph T. Jacquart. Hier was notabene nog een derde schrijfwijze van een naam die op dezelfde manier als de mijne kon worden uitgesproken! Dr. Jacquarts adres stond vermeld onder het Belgisch centrum voor genealogisch en demografisch onderzoek te Brussel.

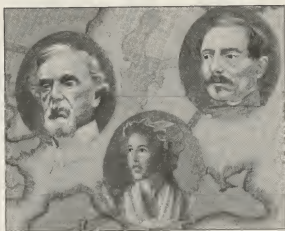
Ik zocht onmiddellijk contact met het centrum en maakte een afspraak met Dr. Jacquart, maar toen wij op de afgesproken dag verschenen, kregen we te horen dat Dr. Jacquart ziek was. Het hoofd van het centrum was echter zo vriendelijk ons een rondleiding



door het gebouw te geven. Wij vroegen hem hoever zijn kennis van de kerk strekte en of hij er meer van wilde weten. Zijn antwoord verraste me. „Jazeker!” zei hij. „Wilt u misschien zo goed zijn de volgende maandelijkse vergadering van onze vereniging bij te wonen en een lezing te houden over mormoonse genealogie? Intussen zal ik contact opnemen met Dr. Jacquart en hem op de hoogte stellen van uw stamboomgegevens.”

Toen mijn collega en ik op de afgesproken dag verschenen, troffen wij een volle zaal aan. Terwijl wij doende waren met het opstellen van onze apparatuur, werden we begroet door een heer met prachtige wit haar. Het was Dr. Jacquart. Hij gaf mij een genealogische kaart van Frankrijk, België en Zwitserland, en vertelde me dat *Jacquard* de Franse schrijfwijze was, *Jacquart* de Belgische en *Jaccard* de Zwitserse van één en dezelfde naam. Hij voegde eraan toe dat hij een artikel over de Zwitserse Jaccards had geschreven en het adres wist van verschillende mensen in dat land die vermoedelijk familie van mij zouden zijn.

Enkele weken later werd ik van mijn zending ontheven. Met de adressenlijst in mijn hand belde ik aan ten huize van Dr. Robert Jaccard in Bern. In minder dan geen tijd had hij onze verwantschap vastgesteld en



**Mijn voorouders  
aan de andere kant  
van de sluier moeten  
wel een bijzondere  
belangstelling hebben  
gehad, niet alleen voor  
mijn zendingswerk,  
maar ook voor mijn  
andere zending –  
het opsporen van  
mijn stamboom.**

een bijzondere belangstelling moeten hebben gehad, niet alleen voor mijn zendingswerk, maar ook voor mijn andere zending – het opsporen van mijn stamboom. Die „familiezending” heeft een veel langere tijd bestreken dan de tweeënhalve jaar die ik in Europa werkzaam ben geweest. □

*Jerry L. Jaccard is bisschop van de Eerste Wijk van Hartford van de Ring Hartford Connecticut.*

mijn stamboomgegevens genoteerd. Ik kreeg het advies te gaan zoeken in het archief van Besançon in Frankrijk – even over de grens van het Zwitserse dorp Sainte Croix, waar de naam Jaccard oorspronkelijk vandaan was gekomen.

Daar, in Besançon, vond ik inderdaad de verbindende schakel tussen Amerika en Zwitserland. Ongeveer een maand nadat ik Dr. Jaccard van mijn bevindingen op de hoogte had gesteld, stuurde hij me een brief met de namen van al mijn voorouders in de Jaccard-lijn tot 1350, die allemaal uit Sainte Croix kwamen. Sindsdien heb ik de volledige familie van deze voorouders bij elkaar gezocht en is het tempelwerk voor velen van hen gedaan. Terugkijkend op deze ervaring, denk ik dat veel van mijn voorouders aan de andere kant van de sluier

# GEEF OM DE MINDER ACTIEVE LEDEN

Ouderling Carlos E. Asay  
Van het Eerste Quorum der Zeventig

**W**aarom ze zich ook afgezonderd moge hebben, hun ziel is van oneindige waarde. Ze zijn essentiële delen van het lichaam van Christus.

In de eerste zendbrief aan de Korinthiërs vergelijkt Paulus het lichaam van Christus, ofwel de kerk, met het menselijk lichaam. In de kerk is, zegt hij, net als met het menselijk lichaam, ieder lid essentieel. „Het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig” (1 Kor. 12:21). Ieder lid heeft iets dat hij kan dragen.

Dan refereert Paulus in het bijzonder aan de leden „welke het zwakst schijnen,” die „welke wij minder in ere houden” en die welke „minder edel” lijken. Deze leden, zegt hij, mogen niet geringgeschat worden. Alle leden moeten elkaar met dezelfde zorg bejegenen.

Er zijn weinig woorden in de Schriften die indringender zijn dan deze: „Schouw ik naar rechts en zie ik uit – niemand ziet naar mij om” (Ps. 142:4). Zijn er

kerkleden die het gevoel hebben dat niemand ze kent, niemand om ze geeft? Hebben wij ons afgewend van hen wier leven minder heilig lijkt? Zo ja, dan moeten wij in alle liefde deze mensen opzoeken, van ze houden en ze helpen terug te keren naar de kerk.

## Naar wie moeten we zoeken?

Als we willen weten wie we moeten uitnodigen om weer geheel actief te worden in de kerk, zouden we de gelijkenissen van het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon kunnen overwegen (zie Luc. 15).

Het verloren schaap zou de persoon kunnen vertegenwoordigen die van het pad afdwaalt. Dit doet hij misschien onopzettelijk. Hij loopt gewoon met de massa mee en gaat deel uitmaken van de groep die hem de meeste aandacht geeft. Meestal reageert een dergelijk iemand positief op onze oprechte liefde en vriendschap.



Misschien gebruikte de Heiland de gelijkenis van de verloren penning om aan te geven dat een kostbare ziel, vergelijkbaar met die zilveren penning, verloren kan raken door onachtzaamheid van leerkrachten of leiders. Als een leerkracht of leider iemand onder zijn hoede veronachtzaamt of ergert, moet hij er alles aan doen om de verloren ziel weer terug te winnen.

De verloren zoon stelt misschien iemand voor die openlijk in opstand komt tegen huis en hemel. Vaak denkt hij dat hij meer weet dan hen die over hem gesteld zijn. Misschien struikelt hij op het gevaarlijke pad der jeugd. Zij die dicht bij hem staan weten misschien niet waarom hij in opstand is gekomen. Maar de verloren zoon is zeer kostbaar en mag nooit opgegeven worden. Gebeden, overredingen en nimmer aflatende liefde kunnen hem terugwinnen.

We moeten hen die het contact met de kerk hebben verloren, proberen te begrijpen en opzoeken. Waarom ze zich ook afgezonderd mogen hebben, hun ziel is van oneindige waarde. Ze zijn essentiële delen van het lichaam van Christus.

#### **De gevoelens van minder actieve leden**

---

Als we begrijpen hoe minder actieve leden over godsdienst en ons denken, kunnen we ze waarschijnlijk het beste helpen de volledige zegeningen van het evangelie te vinden. Sta mij toe een aantal gedachten met u te delen die zij over zichzelf koesteren en over de leden die actief zijn in de kerk.

– Bijna de helft van hen die niet naar de kerk komen, beschouwen zichzelf nog steeds godsdienstig. Dat wil zeggen, ze geloven in God en bidden, hoewel ze zich niet aan de kerk toewijden.

– Minder actieve leden voelen zich vaak onwaardig voor God, maar denken dat ze niet slechter zijn dan andere mensen.

– Ze vinden dat het bijwonen van de kerkelijke vergaderingen niet noodzakelijkerwijs een beter mens van iemand maakt.

– Ze vinden dat de meeste mensen die naar de kerk gaan, doen alsof ze beter zijn dan zij, en daarom hypocriet zijn. Ze vinden dat ze eerlijker zijn dan die mensen, omdat ze niet doen alsof ze beter zijn dan anderen.

Veel minder actieve leden moeten gaan inzien dat *de kerk geen club is voor volmaakte mensen, maar een kliniek voor hen die proberen volmaakt te worden*. We moeten onze minder actieve vrienden de noodzaak doen inzien van de praktische aspecten van het evangelie, en niet over abstracte begrippen gaan prediken.

#### **Klaar om te veranderen**

---

In moeilijke tijden zijn de minder actieven vaak bereid om hun leven te veranderen. Bij een verhuizing, het overlijden van een geliefde, of de geboorte van een kind, staan zij vaak meer open voor sterkerde relaties met mensen die om ze geven en ze kunnen helpen oplossingen in het evangelie te vinden.

We moeten altijd proberen om een sterke band aan te kweken met de minder actieven. Door duurzame vriendschappen op te bouwen kunnen we zaadjes van



begrip van het evangelie zaaien en geestelijke ervaringen delen. Na verloop van tijd zal de minder actieve misschien zijn eigen relatie met zijn Hemelse Vader versterken en meer betrokken raken bij de kerk.

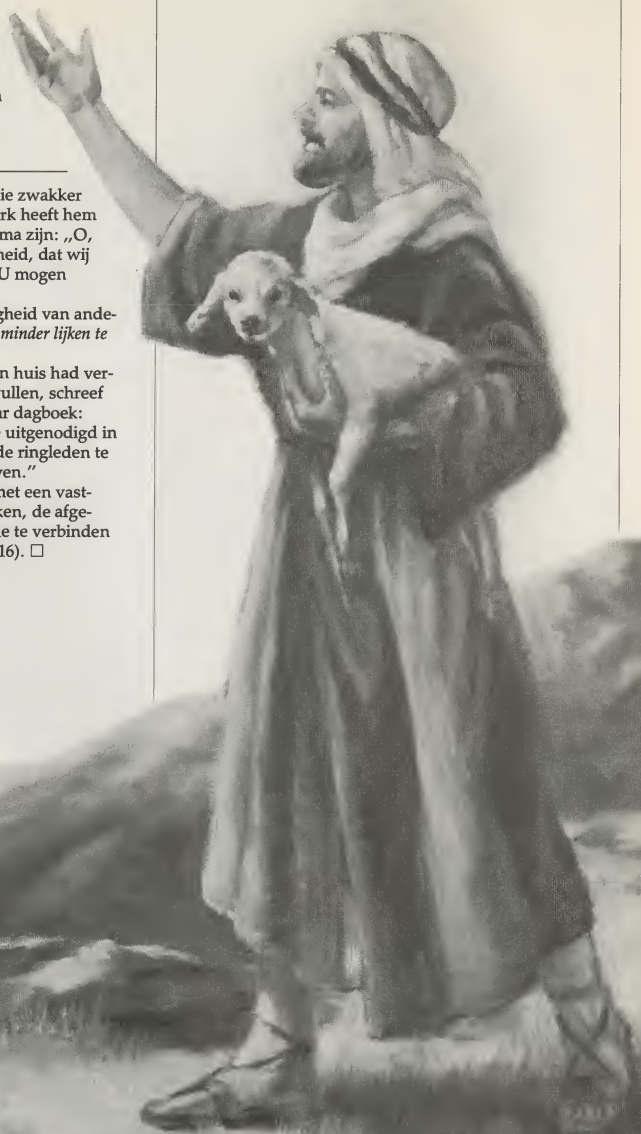
### We moeten meer om ze geven

De ziel van onze broeder of zuster die zwakker of minder edel lijkt, is kostbaar. De kerk heeft hem nodig. Ons gebed moet als dat van Alma zijn: „O, Here, geef ons daarom kracht en wijsheid, dat wij dezen, onze broeders, wederom tot U mogen brengen” (Alma 31:35).

Onze zaligheid hangt af van de zaligheid van anderen. We moeten *meer geven om hen die minder lijken te geven* om hun geloof.

Kort nadat mijn grootvader Egan zijn huis had verlaten om een full-time zending te vervullen, schreef mijn grootmoeder het volgende in haar dagboek: „Vanavond heeft de ringpresident me uitgenodigd in zijn kantoor en me gevraagd om met de ringleden te werken die minder om hun geloof geven.”

God help ons voorwaarts te gaan met een vastberadenheid om „de verlorenen te zoeken, de afgedwaalde terug te brengen, de gewonde te verbinden en de zieke te versterken” (zie Ez. 34:16). □



# EENHEID IN HET HUWELIJK DOOR DE SCHRIFTEN

Spencer J. Condie

Iedereen heeft zo nu en dan problemen en kent momenten van ongenoegen in het huwelijk. Soms vragen we ons af waar we de wijsheid vandaan moeten halen om ons te verbeteren. Moeten we met de bisschop praten, of een familielid, of zelfs een huwelijkstherapeut? Hoewel andere mensen soms kunnen helpen, kunnen we ons voor hulp in het huwelijk het beste tot de Heer wenden – door middel van gebed en de Schriften.

De Schriften zijn een grote, vaak ongebruikte, bron van goddelijke raad voor het huwelijk. Hieronder volgen een paar raadgevingen uit de Schriften die ons kunnen helpen een harmonieuzer en bevredigender huwelijk tot stand te brengen.

## Eén worden

---

„Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn” (Gen. 2:24.) Dit gebod wordt herhaald in de Parel van grote waarde, in zowel het boek Mozes (3:24) als het boek Abraham (5:18). Wat betekent dit?

Het lichamelijke een-zijn van man en vrouw, waarbij men leven scheidt, is een belangrijke manier om één vlees te zijn. Maar man en vrouw kunnen ook op andere manieren in symbolische zin één worden.

De apostel Paulus zei: „Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid, maar uit vele . . .

„En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet nodig . . .

„Opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen.

„Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde.” (1 Kor. 12:14, 21, 25-26.)

Hoewel Paulus de noodzaak van eenheid onder de leden van de kerk besprak, is eenheid – emotioneel, geestelijk alsook lichamenlijk – absoluut essentieel voor een gelukkig huwelijk, een huwelijk waarin de partners in alles symbolisch één worden.

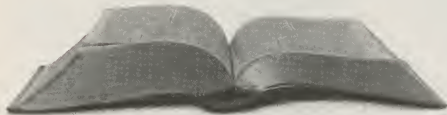
## Genegenheid

---

Tegen het eind van zijn aardse bediening gaf de Heiland zijn discipelen een nieuw gebod, „dat gij elkan- der liefhebt; gelijk Ik u lief gehad heb” (Joh. 13:34). Ook in andere teksten wordt ons de raad gegeven „in liefde te zamen (te) leven” (LV 42:45) en te genieten van het leven „met de vrouw die gij liefhebt” (Pred. 9:9). De apostel Paulus moedigde echtgenoten aan hun vrouw lief te hebben „evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven

WE KUNNEN  
ONS VOOR  
HULP IN HET  
HUWELIJK  
HET BESTE  
TOT DE HEER  
WENDEN -  
DOOR MIDDEL  
VAN GEBED  
EN DE  
SCHRIFTEN.





heeft" (Ef. 5:25). En bij monde van de profeet Joseph Smith gebood de Heer iedere echtgenoot in Zion nogmaals „zijn vrouw met geheel zijn hart lief (te) hebben, en haar aan (te) kleven en geen ander" (LV 42:22).

De meeste problemen in een huwelijk zullen worden opgelost wanneer echtgenoten oprecht proberen elkaar constant en in hoge mate lief te hebben.

### Emotionele eerlijkheid

Soms voelen echtgenoten zich prettig als zij hun gevoelens kenbaar kunnen maken. Soms doen zij dit niet omdat zij hun partner geen pijn willen doen, of omdat zij zelf bang zijn voor een confrontatie.

De apostel Johannes onderwijst ons echter dat er „in de liefde geen vrees (is), maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit" (1 Joh 4:18). En Paulus geeft ons de raad de waarheid in liefde te bespreken (zie Ef. 4:15). Koning Benjamin onderwijst ons verder dat we „geen lust (dienen te) hebben om elkander kwaad te doen, maar alleen om vreedzaam te leven en ieder mens te geven, wat hem toekomt" (Mos. 4:13).

Met andere woorden, het vergt van ons een vriendelijke, liefhebbende houding van „volmaakte liefde". Voordat u uw gevoelens met elkaar deelt, doet u er goed aan uzelf af te vragen: „Zal het delen van deze gevoelens ons dichter bij elkaar brengen? Zal het voor me houden van mijn gevoelens ons van elkaar verwijderen?" Soms kan het verbergen van sterke gevoelens en meningen een emotionele verwijdering van echtelieden in de hand werken.

Aan de andere kant kunnen partners, die elkaar in liefde deelgenoot maken van hun ware gevoelens – zelfs wanneer dit gevoelens van teleurstelling, ontmoediging en boosheid zijn – hun relatie vaak verbeteren door op die wijze geschillen bij te leggen. De sleutel is hoe zij hun gevoelens met elkaar delen. Part-

ners behoren hun gevoelens op een tactvolle, open en vriendelijke wijze met elkaar te delen, waarbij de een voldoende ruimte laat voor inbreng van de ander. Zij moeten nooit boos worden of zichzelf beter vinden dan de ander.

### Als vrienden geschillen bijleggen

Leer en Verbonden 121 is wellicht de beste raad uit de Schriften over het bijleggen van geschillen. Hoewel die raad in de eerste plaats betrekking heeft op het gebruik van priesterschapsautoriteit, is het ook van toepassing op het tot stand brengen van veranderingen in de huwelijkse relatie. De Heer vertelt ons dat we te werk moeten gaan in „lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en . . . ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis" (de verzen 41-42).

Paulus' raad aan de Filippenzen is ook relevant: „Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de een den ander uitnemender dan zichzelf" (SV, Fil. 2:3).

### Word eensgezind

Weest „eensgezind", raadt Paulus ons aan, „één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven" (Fil. 2:2). De apostel Orson Pratt, die in de vorige eeuw leefde, onderwees dat hoe dichter een man en vrouw tot de Heer komen, des te dichter zij tot elkaar komen:

„Hoe rechtvaardiger een volk wordt, des te bewakmer worden zij in het liefhebben van elkaar en in het gelukkig maken van elkaar. Een slechte man kan maar een heel klein beetje liefde voelen voor zijn vrouw; terwijl een rechtvaardige man, die vervuld is van de liefde Gods, ervoor zorgt dat deze hemelse eigenschap zich uit in elke gedachte en daad, in elk woord en gevoel. Er zal liefde, vreugde en onschuld van zijn gezicht en uit zijn ogen stralen. Dit zal zijn vrouw verwouwen schenken en zij zal hem op haar beurt liefhebben; want liefde verwekt liefde; geluk geeft geluk; en deze hemelse gevoelens zullen blijven toenemen totdat deze vervolmaakt zijn en verheerlijkt in alle volheid van de eeuwige liefde zelf." (*The Seer*, Salt Lake City: Eugene Wagner, 1960, blz. 156.)

Het raadplegen van de Schriften en de woorden van de hedendaagse profeten om geïnspireerde raad te vinden is een van de beste manieren waarop mannen en vrouwen hun huwelijk kunnen verbeteren. Naarmate wij de hulp van de Heer zoeken in de belangrijkste relatie van alle, zal Hij ons zegenen met grotere liefde en een dieper begrip voor elkaar. □

*Spencer J. Condie, professor in de sociologie aan de Brigham Young University, is momenteel werkzaam als zedingspresident in Wenen.*

**T**empels hebben mij altijd bijzonder geboeid. Als klein meisje heeft de Idaho Falls-tempel mij altijd ontzag ingeboezemd, zo mooi als hij aan de Snake River ligt. En ik kan mij Temple Square in Salt Lake City nog goed herinneren, toen het in de kersttijd door kleine lichtjes werd verlicht, net als een sprookjesland. Als ik naar mijn moeder keek, als ze haar witte tempelkleding stond te strijken, verlangde ik naar de dag dat ik met haar mee naar de tempel zou gaan.

Tegen de tijd dat ik volwassen werd, was ik echter inactief. Ik beschouwde de kerk als onbelangrijk; pas jaren later ging ik inzien hoe belangrijk het evangelie was. Uiteindelijk begaf ik mij op de weg terug. Met mijn oprechte bekering groeide er ook een oprecht verlangen om de Heer beter te leren kennen en naar zijn tempel te gaan.

Uiteindelijk verzekerde mijn bisschop mij dat ik waardig was om een tempelaanbeveling te ontvangen. Toen ik op die langverwachte dag mijn begiftiging zou ontvangen, vroeg ik mij af of ik werkelijk was voorbereid. Zou ik in staat zijn om volgens de verbonden te leven die ik ging sluiten?

Het grootste deel van de dag bereidde ik mij voor op de dienst die avond. Ik streek zorgvuldig al mijn tempelkleding en belde toen mijn tante op om me ervan te verzekeren dat ze in de tempel zou zijn.



## DE AANTREKKINGS- KRACHT VAN DE TEMPEL

Sharon M. Hawkinson

„Ik wil je niet teleurstellen, Sharon,” waarschuwde mijn tante me. „maar ik ben al vaak naar de tempel geweest, en toch begrijp ik nog niet alles.”

Ik zou me niet laten teleurstellen, verzekerde ik haar. Hoe kon ik me na die pijnlijke jaren van eenzame inactiviteit nu teleurgesteld voelen, als ik naar het huis van mijn Vader ging? Het zou zijn alsof ik thuiskwam. Ik was erg opgewonden en vroeg me af of de engelen zouden weten dat ik eraan kwam.

En misschien wisten ze dat ook

wel, want zodra ik die dag de tempel binnenging, voelde ik er een tastbare warmte en troost. Mijn eenzaamheid ebde weg, ik voelde dat vele zichtbare en onzichtbare broeders en zusters aan mijn zijde stonden.

„Goedenavond, zuster”, begroette een grijze man mij bij de ingang. Mijn ogen vulden zich met tranen toen de gevoelens van onzekerheid en onwaardigheid verdwenen.

„Eindelijk ben ik hier. Dit is mijn Vaders huis.” Alles kwam mij goed, rein, helder en, in het bijzonder, bekend voor. Ik keek verlangend om mij heen, alsof ik verwachtte dat Hij naar mij toe zou komen. Ik was zo lang van huis weg geweest, dat ik wist dat Hij blij zou zijn me weer te zien.

Ik heb de Heer die dag niet gezien, maar ik heb zijn aanwezigheid wel gevoeld, ik wist dat ik op heilige grond liep. Ik bleef tot tranen toe gerodert, totdat ik weer buiten stond. Ik heb die dag over mijn verleden en mijn toekomst geleerd – dat die eendeloos en eeuwig zijn. Ik heb gevoeld dat mijn ziel edel is: ik ben in de letterlijke zin van het woord een dochter van God!

Wij hebben allen diep in ons een verlangen om naar Hem terug te keren en weer bij hem te wonen. Aan dat gevoel kunnen we niets doen; dat hebben we meegekregen. We worden tot de tempels aangetrokken, omdat de geest van onze Vader daar is. □

# SØREN EDSBERG HET EVANGELIE VAN ZIJN LEVEN

Jan Underwood-Pinborough  
Assistent-redacteur



**E**r zijn maar weinig jongeren die in hun tienerjaren al weten wat ze willen worden. Maar op zijn zestiende wist Søren Edsberg al heel zeker dat hij kunstenaar wilde worden. Toen al, terwijl hij nog op school zat, verdiende hij acht à tienduizend gulden per jaar met de verkoop van zijn schilderijen. Hij had de schilderkunst afgekeken van zijn vader, één van de bekendste portretschilders van Denemarken. In feite kon hij de techniek en stijl van zijn vader Knud Edsberg zo getrouw nabootsen, dat sommige mensen de schilderijen van de twee niet van elkaar konden onderscheiden.

Søren was ook bij zijn vader in de leer in de kunst van het leven. Toen Knud Edsberg in 1961 tot de kerk toetrad, nodigde hij zijn zoon uit hem te volgen in zijn nieuwe geloof. Maar de zestienjarige Søren was toen niet bepaald geïnteresseerd in godsdienst. Maar nadat zij vader hem had uitgelegd hoeveel het voor hem betekende, wilde Søren ook gedoopt worden. „Ik heb altijd van mijn vader gehouden en hem gerespecteerd“, legt hij uit. „Wanneer hij me iets vroeg te doen, deed ik dat meestal.“

Als nieuw lid van de kerk wist Søren weinig of niets van de kerk en haar leerstellingen. De eerste maand ging hij niet eens naar de vergaderingen. Uiteindelijk voelde hij toch dat het zijn plicht was iets over de kerk te leren en las een brochure over het Boek van Mormon. Door die kleine brochure kreeg hij het getuigenis

dat het Boek van Mormon waarlijk het woord van God is. Dat gegeven veranderde het leven van Søren Edsberg.

Hij wijdde zijn leven toe aan het dienen van de Heer. Een paar weken nadat hij het getuigenis van het Boek van Mormon had ontvangen, werd hij een geregelde spreker in zendingsvergaderingen. Sindsdien is hij werkzaam geweest als gemeentepresident, hoofd public relations van het zendingsgebied, hogeradviseur en jongemannenpresident.

## „Het evangelie wordt het belangrijkste in je leven“

Een andere gebeurtenis die zijn leven veranderde vond plaats in de Gemeente Kopenhagen, toen hij zijn vrouw, Johanna, ontmoette – een bekeerlinge die piano studeerde aan de Deense Koninklijke Muziekacademie. Zij werden verzegeld in de Zwitserse Tempel en zijn sindsdien actief gebleven. Søren is nu zendingsleider en Johanna jonge-vrouwenpresidente in de Gemeente Slagelse. De familie Edsberg heeft zeven kinderen in de leeftijd van drie tot zeventien jaar. In een land waar er gewoonlijk niet meer dan een of twee kinderen in een gezin geboren worden, zegt dit iets over hun toewijding aan het gezinsleven.

Een van de duidelijkste veranderingen in het leven van Søren Edsberg heeft betrekking op zijn artistieke koers. „Wanneer je in aanraking komt met het evan-

## LIE BEPAALT HOUDING



gelie, wordt dat het belangrijkste in je leven", zegt de nu veertigjarige Søren. In plaats van zijn artistiek succes als een doel op zich te zien, ziet hij kunst nu als een middel om de Heer te dienen en zijn koninkrijk op te bouwen.

### **Mensen helpen om dingen in een eeuwig perspectief te zien**

Zijn verlangen om door middel van zijn schilderstaal dienstbaar te zijn, heeft zelfs zijn stijl veranderd. „Ik heb er over nagedacht hoe belangrijk zendingswerk is bij al wat ik doe“, herinnert Søren zich. „Ik voelde dat als ik zendingswerk wilde doen, ik op zo'n wijze moest schilderen, dat ik de mensen zou raken.“ Omdat een realistische stijl in Europa niet goed ontvangen werd, ging

*In zijn serie acrylverfschilderijen getiteld De levenskoers (hierboven afgebeeld) bestudeert Søren Edsberg de thema's orje wil en vooruitgang. In wat hij „positieve, mooie en vredige kleuren noemt“, laten zijn schilderijen de verschillende wegen zien die de mensen kunnen volgen – „de wegen die naar beneden leiden“ en ook de weg van de eeuwige waarheid.*



hij een impressionistische stijl hanteren. Later ging hij over op de abstracte kunst. Hij probeert altijd positieve waarden en evangeliewaarden in zijn schilderijen en tot uitdrukking te brengen.

Broeder Edsbergs werk is tentoongesteld bij de Vereniging voor Nationale Kunst in het paleis Charlottenborg, waarin de Deense Koninklijke Academie voor Nationale Kunst gevestigd is. Zijn schilderijen hebben in verschillende museums in Europa, waar zijn werk een succes is, gehangen. Maar hij beoordeelt zijn werk



(Linksonder) Søren als kleine jongen, aan het schilderen met zijn vader, Knud Edsberg, tijdens een vakantie op het platteland. (Rechtsonder) Een van de werken die Søren tijdens zo'n vakantie geschilderd heeft.

aan zijn vermogen om de kijker ten goede te beïnvloeden, niet aan de hand van verkoopcijfers.

Hij vertelt over een serie abstracte schilderijen, waarvoor hij zijn inspiratie rechtstreeks uit de Schriften putte en die een schriftuurlijke 'tekst' op de achterkant of onderaan het doek hebben. „Mijn kapper vertelde me dat hij ze op een tentoonstelling gezien had,“ vertelt hij opgetogen, „en daarna citeerde hij een tekst die op een van de schilderijen voorkomt. Het had hem geraakt hoewel hij niet eens in God gelooft.“

Søren Edsberg heeft een warme en onderhoudende persoonlijkheid met een weinig terughoudendheid. Hij wordt enthousiast wanneer hij zijn laatste werk beschrijft. Het is een serie abstracte schilderijen met als titel *De levenskoers*. Søren werd hiertoe geïnspireerd door een ruimtetoelichting van de aarde – waarop mensen in alle richtingen hun weg vervolgen. De kunstenaar wil dat de mensen zich afvragen waar hun levensreis naartoe voert. „In veel gevallen hebben we een doel voor ogen,“ legt hij uit, „maar realiseren we ons niet dat we een koers volgen die ons afleidt van dat doel. Ik wil dat mensen dingen in een eeuwige perspectief gaan zien.“

De president van de Internationale Associatie van Kunstcritici in Genève, Alexandre Cirici Pellicier, heeft gezegd dat Edsbergs serie *De levenskoers*, hoewel abstract, schilderijen zijn met een positieve boodschap

die gemakkelijk begrepen kan worden. Daar Søren's hoogste doel is een zending te zijn, is dit een groot compliment.

En de mogelijkheden om in Denemarken zendingswerk te doen – waar godsdienst voor de meeste mensen van weinig belang is – liggen niet voor het oprapen. „Als je deel uitmaakt van een 'sekte', beschouw men je hier als niet intelligent, of zwak omdat ze denken dat je iets nodig hebt om aan vast te houden, of als een zwendelaar die er beter van wil worden', zegt Søren. Hoewel zendingswerk onder deze omstandigheden dus niet eenvoudig is, heeft Søren toch een paar goede ervaringen opgedaan – en de mooiste nog wel in zijn eigen familie.

### Bijzondere ervaringen

Hoewel Knud Edsberg en zijn kinderen Søren en Birgitte lid van de kerk werden, bleef zijn vrouw en hun moeder Kirsten Edsberg een loyale Lutherse. Jarenlang probeerden gezin en kerkleiders haar te bekeren. Uiteindelijk raakte Knud ontmoedigd. „Op een morgen kwam mijn vader naar mijn huis en stond huldig aan de deur, zo verdrietig was hij.“

Søren voelde de Geest. Hij sloeg zijn arm om zijn vader heen en zei: „Moeder zal nu lid worden. En wanneer ik 'nu' zeg, bedoel ik nu en niet over een jaar of twee.“ Nadat zijn vader weer vertrokken was, zocht Søren zijn moeder op. „Nadat ik ongeveer tien minuten met haar gesproken had, zei ze: 'Ik wil nu graag gedoopt worden.'“ Zowel vader, moeder als zoon huilden van vreugde.

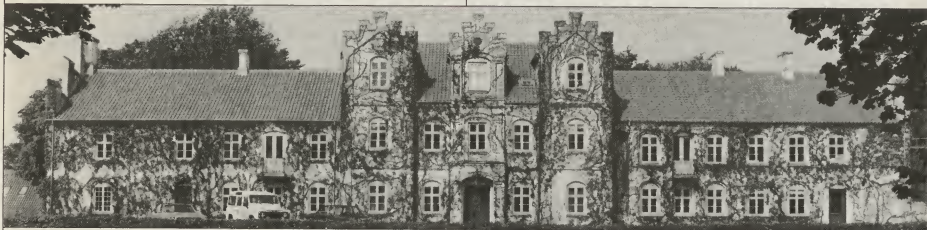
Korte tijd na haar doop kreeg Kirsten Edsberg kanker. Naarmate de ziekte erger werd, begonnen Søren en zijn zus zich zorgen te maken. Hun moeders



patriarchale zegen beloofde dat ze haar zending op aarde zou volbrengen. Maar haar kinderen waren nog niet aan haar verzegeld, noch had zij in de kerk kunnen werken.

Toen de dokters tenslotte van mening waren dat ze binnen enkele dagen zou sterven en zij het toedienen van medicijnen, met uitzondering van pijnstillers, hadden gestaakt, vroeg de oudere broeder Edsberg of zijn zoon zijn moeder nog een zegen wilde geven. Na een paar dagen gebeden en gevast te hebben „voelde

men van de familie Edsberg – een schitterend vierhonderd jaar oud kasteel ongeveer tachtig kilometer buiten Kopenhagen – is vaak de plaats van activiteiten voor de jongeren van de Gemeente Slagelse en de Ring Kopenhagen. Onlangs sliepen er maar liefst vijftig jongeren bij hen thuis. Nu de wereldse invloeden zo in opmars zijn op de Deense scholen en in de maatschappij in het algemeen, heeft broeder Edsberg het gevoel dat de kerkactiviteiten voor de jongeren zo leuk en interessant mogelijk moeten zijn.



ik”, zo zegt Søren, „dat ik toestemming had de ziekte te gebieden het priesterschap te gehoorzamen en mijn moeder te verlaten, zodat zij in staat zou zijn haar zending in dit leven te volbrengen.” Kirsten Edsberg herstelde en was in staat naar de Zwitserse Tempel te gaan om aan haar familie verzegeld te worden. Ook kon zij nog geruime tijd als jeugdwerkleerkracht fungeren. Een jaar na haar genezing werd ze weer ziek en overleed.

Door zulke ervaringen hebben Søren Edsbergs prioriteiten vorm gekregen: „Op de eerste plaats staat mijn toewijding aan mijn Hemelse Vader. Op de tweede plaats mijn familie, op de derde plaats mijn kerkroepingen, en op de vierde plaats mijn werk.”

### Geen aparte categorie

Søren heeft niet het gevoel dat hij als kunstenaar in een aparte categorie valt. Hij is van mening dat men in elk beroep een kunstenaar kan zijn. „Men kan elk werk slecht, goed of heel goed doen. Of men kan het op geniale wijze doen en op dat niveau begint men kunst te produceren. Dat betekent dat men een kunstenaar kan zijn in welk werk dan ook”, legt hij uit.

Dit streven naar uitmuntendheid probeert broeder Edsberg ook in zijn kerkwerk te doen. Het onderko-

*(Links) Søren en Johnna Edsberg met hun zeven kinderen.*

*(Boven) Het onderkomen van de familie Edsberg is een vierhonderd jaar oud kasteel, waar broeder Edsberg ook zijn studio en galerie heeft.*

### Veel aandacht aan de kinderen

Ook hebben de Edsbergs een uitgesproken mening over het besteden van aandacht aan hun kinderen. Hoewel broeder Edsberg heel wat reist, heeft hij zijn atelier aan huis. Sinds april 1986 doet een vleugel van het huis dienst als openbare galerie, waarin werken van vele kunstenaars tentoon zijn gesteld. Hij is bezig met de voorbereiding van een tentoonstelling van de werken van kunstenaars uit Utah, in het bijzonder heiligen der laatste dagen.

Ervoor te zorgen dat hun kinderen actief blijven in de kerk is een aanhoudende uitdaging. „Ik denk niet dat men goed beseft hoe moeilijk het is kinderen in Denemarken op te voeden”, zegt broeder Edsberg. „Je moet hun onderwijzen het evangelie deel te laten uitmaken van alles wat zij doen. Je moet hun een sterk geloof en getuigenis meegeven.” Hij stelt uitdrukkelijk dat ouders deze verantwoordelijkheid niet kunnen volbrengen zonder dat zij de Geest in hun eigen leven voelen, die hen helpt hun kinderen te onderwijzen en te beïnvloeden.

Wanneer Søren Edsberg over de toekomst spreekt, spreekt hij over zijn artistieke doelen. Hij wil zijn thema *De levenskoers* verder uitwerken op grote muurschilderingen en daarbij ook materialen zoals marmer, glas en kristal gebruiken. Hij gaat ervan uit dat zijn kinderen een zending vervullen. Al met al stevent hij af op zijn eeuwige doel en volgt hij gestaag de koers die hem daar heen leidt. □

VOOR TIENERS EN TWENS

BEREID JE VOOR OP HET

# VERRICHTEN VAN WONDEREN

„Toon mij een jonge vrouw die houdt van haar thuis en familie, die dagelijks in de Schriften leest en erover nadenkt, die een brandend getuigenis van het Boek van Mormon heeft. Toon mij een jonge vrouw die trouw haar kerkvergaderingen bijwoont, die haar seminariediploma heeft behaald, die haar jonge-vrouwenonderscheiding heeft verdiend en met trots draagt! Toon mij een jonge vrouw die deugdzzaam is en haar persoonlijke reinheid heeft bewaard, die geen genoeg zal nemen met minder dan een tempelhuwelijk – dan zal ik jullie een jonge vrouw tonen die nu en door alle eeuwigheid heen wonderen zal verrichten voor de Heer.”

President Ezra Taft Benson.



BEREID JE VOOR OP HET

# VERRICHTEN VAN WONDEREN

„Toon mij de jongeman die zedelijk rein is en trouw de vergaderingen van de kerk bijwoont. Toon mij de jongeman die zijn priesterschap eert en de 'Duty to God'-onderscheiding verdiend heeft . . . Toon mij de jongeman die het seminarie gevolgd heeft en een brandend getuigenis bezit van het Boek van Mormon. Toon mij die jongeman, en ik zal u de jongeman tonen die in het zendingsveld en zijn hele verdere leven wonderen voor de Heer verricht.“  
President Ezra Taft Benson.



# WAT DOE JE HIER?

Ouderling John H. Groberg  
Van het Eerste Quorum der Zeventig

**I**k zal beginnen met een paar vragen te stellen. Wat is jouw zending in het leven? Wat verwacht God van je in de tijd dat je op aarde bent? En doe je dat ook?

Om je te helpen deze vragen te beantwoorden, hoop ik dat de Geest des Heren ons zal doordringen van het belang van tenminste drie eeuwige waarheden:

1. God, onze Hemelse Vader, heeft ons een specifieke zending opgedragen die we in dit aardse leven moeten vervullen.
2. In dit leven kunnen wij ontdekken wat die zending is.
3. Met de hulp van de Heer kunnen wij die zending volbrengen en de zekerheid hebben dat wat we doen goed is in zijn ogen.

Dat begrip en die zekerheid komen niet zomaar ineens. God zal het *regel op regel* voor je ontvouwen, afhankelijk van wat het beste is voor de voortgang van



*Wacht niet tot tijd en/of omstandigheden veranderen. Neem nu de teugels van je leven in handen en sla een positieve richting in.*

zijn werk. Maar je kunt er zeker van zijn dat je op het juiste pad bent, ja, je moet dit zelfs weten – of je nu tiener bent, student, zending, jong-gehuwde of in welke levensfase dan ook.

Velen van jullie zullen zeggen: „Maar hoe kom ik erachter wat mijn zending is?”

## **Neem je huidige situatie als uitgangspunt**

Het eerste en meest fundamentele dat we moeten doen is over

de Heiland leren en Hem volgen, want als je dat doet, zul je zien dat je vragen beantwoord worden. Ik wil je graag vijf concrete stappen aan de hand doen die je daarbij zullen helpen.

1. Zorg dat je waardig wordt en blijft om naar eer en geweten in aanmerking te komen voor een tempelaanbeveling.

2. Ontvang je patriarchale zegen en bestudeer deze vaak, zorgvuldig en onder gebed.

3. Lees onder gebed dagelijks in de Schriften.

4. Bid oprecht, *tenminste* elke avond en elke ochtend.

5. Neem de huidige situatie in je leven als uitgangspunt en doe iets positiefs - sluit een nieuwe vriendschap, leer iets nieuws, ontwikkel een talent, lees een goed boek. Ga niet op een grote openbaring zitten wachten. Wacht niet tot iemand jou verandert. Wacht niet tot tijd en/of omstandigheden veranderen. Neem nu de teugels van je leven in handen en sla een positieve richting in.

### **Neem over en ga door**

We kunnen ons soms in een situatie bevinden dat we de leiding *moeten* overnemen en in beweging *moeten* komen, anders gebeurt er niets. Toen ik zo'n dertig jaar geleden in mijn zendingsgebied op Tonga aankwam, zei de zendingspresident: „Ik weet een mooi plekje voor je. Het is een klein eiland een paar honderd kilometer hier vandaan. Het heeft bijna twaalf kilometer strand en er wonen ongeveer 700 mensen op. Niemand spreekt er je taal. Ik wil dat je daar naartoe gaat en niet terug komt tot je de zendelingenlessen kent en Tongaans spreekt.”

Ik ging, en, zachtjes uitgedrukt, er waren veel problemen. Op een keer vergingen we bijna letterlijk van de honger omdat onze voorradsboot tijdens een storm gezonken was. Maar mijn collega en ik gingen door.

Soms maakten we fouten. Maar als we een ernstige fout dreigden te maken, liet de Heer ons dat weten en deden we het ook niet. Ik verzeker je dat als je ernaar streeft het goede te doen, de Heer je zal laten weten als je op het punt staat iets verkeerd te doen. Luister dus goed! Ik ben ervan overtuigd dat we dingen beter hadden kunnen doen, maar we stonden in ieder geval niet stil. We bleven in beweging. We deden iets; en dat is belangrijk.

Toen ik na dertien maanden dat eilandje verliet, had ik Tongaans geleerd, en een heleboel over het leven. Maar wat het belangrijkste was, ik ging daar vandaan met de wetenschap dat God leeft en dat Hij alle kennis en macht heeft en dat Hij letterlijk de Vader van onze geest is. Ik wist dat Hij van ieder van ons houdt, persoonlijk en individueel.

Ik wist dat Jezus Christus zijn Zoon is, onze Heiland en Verlosser, een werkelijke persoon, een ware vriend, iemand die zijn leven voor ons had gegeven. Ik wist dat dankzij de Verlosser we uit kunnen zien naar een glorierijke opstanding, en uiteindelijk de gelegenheid zullen hebben om gereinigd en zuiver in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel te worden toegelaten.

Ik wist dat God een zending voor me had. De details van die zending kende ik niet precies, maar ik wist waar ik moest beginnen. Ik wist dat ik dichter bij Hem

moest leven. Ik wist dat ik beter m'n best moest doen. Ik wist welk pad ik moest bewandelen. Ik wist dat ik op Hem kon vertrouwen. Ik wist dat Hij me zou laten weten wat ik nog meer moest doen om mijn zending in mijn leven te volbrengen. Ik ben daar nooit in teleurgesteld, en jullie zullen dat ook niet worden.

### **Ongewenste ervaringen**

Zelfs al streven we er met al onze kracht naar om onze zending te

*Onze Hemelse Vader heeft ons een specifieke zending opgedragen die we in dit aardse leven moeten vervullen.*





volbrengen, dan nog zullen we ervaringen hebben die we liever zouden vermijden. Maar deze ervaringen, hoe vervelend ook, kunnen heel nuttig voor ons zijn. Mijn volgende zendingsgebied bestond uit zestien kleine eilandjes. Omdat de zending met een ernstig tekort aan zendelingen kampte, had ik geen collega. De enige instructie die ik kreeg was het evangelie te prediken en de kerk in mijn gebied op te bouwen.

Vaak bracht ik leden van de kerk naar enkele van die eilanden, en vaak gingen ze met me mee als ik het evangelie ging prediken. Een klein zeilbootje was meestal ons enige vervoermiddel. Toen we op een dag terugvoeren naar het eiland waar we woonden, sloeg het mooie weer plots om. Voor we het wisten zaten we midden in een hevige tropische storm. Twee grote golven rolden onze kant op, en de man aan het roer schreeuwde de zes opvarenden toe: „Spring overboord!”

We doken de zee in, vlak voor die golven ons kleine bootje verpletterden en ons vechtend voor ons leven achterlieten. We spannen ons tot het uiterste in om een klein eilandje te bereiken dat we



*We hebben allemaal ervaringen die we liever zouden vermijden. Maar deze ervaringen, hoe vervelend ook, kunnen heel nuttig voor ons zijn.*

eerder voorbij gevaren waren. Na ongeveer een uur zwemmen bereikten we het strand, uitgeput maar levend. De storm ging erg snel weer liggen, maar wij zaten een paar dagen op dat eiland vast voor we over een weer kalme zee ons huis bereikten.

Wat was ik nu een stuk dankbaarder voor het leven, voor vaste grond onder m'n voeten. We hebben geen idee hoe dankbaar we voor het leven mogen zijn, totdat we met de dood bedreigd worden. Door deze ervaring kreeg ik een heel andere kijk op en dankbaarheid voor het leven.

Hoewel ik zelf nooit gekozen

zou hebben voor die ervaring in de zee of andere ervaringen die ik heb gehad, kan ik veel van mijn vreugde terugvoeren tot een paar van die zogenaamd 'ongewenste' ervaringen. We hoeven niet op zoek te gaan naar dergelijke ervaringen. Ze weten ons heus wel te vinden, vaker dan ons lief is. Het enige dat wij hoeven te doen is met al onze kracht proberen zo goed mogelijk te leven en ons doel voor ogen houden; de rest kunnen we aan de Heer overlaten.

#### **Waar schepen voor zijn**

Ik heb eens gelezen: „Een schip in de haven is veilig, maar daar zijn schepen niet voor gemaakt.” Ik denk dat dat op ons leven van toepassing is. We kunnen moeilijke tijden doormaken, maar als we altijd maar *materiële* zekerheid blijven zoeken, doen we waarschijnlijk niet wat we moeten doen. We moeten *geestelijke* zekerheid zoeken, een zekerheid dat we de wil van de Heer doen. Soms geeft dat ons niet de materiële zekerheid die we graag zouden hebben, maar het geeft ons alles wat we nodig hebben.

Veel leden begrijpen de ware aard van geloof niet helemaal. Ze zeggen: „Ik blijf zitten waar ik zit, totdat ik een duidelijke bevestiging krijg, een warm gevoel van binnen, dat ik dat of dat moet doen.” Ze weten niet precies hoeveel besluiten ze op een dag wel niet nemen, maar ze denken dat ze voortdurend 'dat warme gevoel' moeten hebben. Vaak zeggen ze: „Ik voel me verward. Ik weet niet wat ik moet doen”, en dus doen ze niets en maken ze geen vooruitgang. Dat is fundamenteel verkeerd. Hoewel we geen verkeerd

dingen moeten doen, moeten we wel *iets doen*.

In mijn leven zijn er heel wat momenten geweest dat ik dat warme gevoel van binnen had. Ik heb bijvoorbeeld meegemaakt dat ik een ringpresident aanstelde en zeker wist dat hij de man was die toen ringpresident moest worden. Dit had ik ook onder andere omstandigheden. Maar vaak moest ik de minst goede alternatieven wegstrepen en de beste die over-

bleef kiezen. We moeten zelf proberen de beste oplossing te vinden. Als ik op een gegeven moment voor een bepaald alternatief koos en daar gegevens over ging verzamelen, is mij altijd, zonder uitzondering, gebleken dat als die keuze fout was (niet direct slecht, maar niet het juiste voor mij), de Heer me dat duidelijk liet weten. „Dat is verkeerd. Doe dat niet. Dat is het niet voor jou!” Jij kunt zo’n zelfde ingeving ontvangen.

*In plaats van te zeggen:*

*„Ik doe niks totdat ik dat warme gevoel van binnen heb”, waarom de zaak niet omdraaien en zeggen:*

*„Ik ga aan de gang, tenzij ik voel dat het verkeerd is.”*



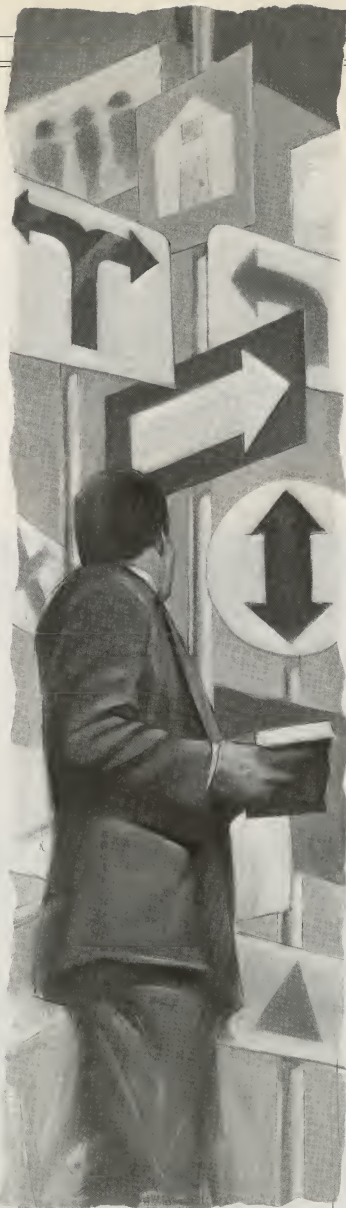
*„Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen“ (2 Ne. 32:3).*

Dus, in plaats van te zeggen: „Ik doe niks totdat ik dat warme gevoel van binnen heb“, waarom de zaak niet omdraaien en zeggen: „Ik ga aan de gang, tenzij ik voel dat het verkeerd is; en als het verkeerd is, dan zal ik het niet doen.“ Door verkeerde alternatieven weg te strepen en met wat overblijft aan de gang te gaan, zul je merken dat je de kant opgaat die je moet gaan. Dan kun je de zekerheid ontvangen: „Ja, ik ga de juiste kant op. Ik doe wat mijn Hemelse Vader wil dat ik doe. Ik weet dat ik niet de dingen doe waarvan Hij wil dat ik ze niet doe.“ Dit maakt deel uit van het groeiproces dat wij hier moeten doormaken, dit is een van de manieren waarop we doen wat onze Hemelse Vader wil dat we doen.

### **Beslissingen over huwelijk en carrière**

Ik wil graag 2 Nephi 32:1-3 aanhalen:

„Ziet, mijn geliefde broeders, nu veronderstel ik, dat gij in uw gedachten enigszins peinst over hetgeen gij dient te doen, nadat gij door de poort zijt binnengegaan. Maar ziet, waarom overdenkt gij deze dingen in uw hart? . . . Daarom . . . verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen,



*wat gij moet doen. (Cursivering toegevoegd.)*

Dit is nogal wat, hè? Alles? Ja, alles wat nodig is.

Ik verzeker je dat je op deze manier antwoorden en zekerheid kunt krijgen over alles wat nodig is om je zending in het leven te vervullen. Het zal niet gemakkelijk zijn, maar het is mogelijk. Deze zekerheid omvat zelfs de twee belangrijkste dingen: met wie je moet trouwen en wat voor beroep je moet kiezen.

Laat me over de eerste van die twee zeggen, dat tenzij het gevoel van liefde en verlangens om bij elkaar te zijn van beide kanten komt, het waarschijnlijk niet van God is. Ik wil je waarschuwen dat je geen eenzijdige openbaring van God kunt krijgen over een eeuwig huwelijk. Tenzij het gevoel wederzijds is, zal het goede dat iemand zich van die verbintenis voorstelt, geen werkelijkheid worden. Maar aan de andere kant, als je het gevoel hebt dat het goed is (en dat gebeurt misschien niet ineens), vecht er dan niet tegen. Zorg gewoon dat wat je doet goed is – niet gedwongen maar ook niet de boot afhoudend – dan zal God je nu en voor eeuwig zegenen.

Wat betreft je werk of beroep, ook op dat gebied kun je gezegend worden. Je kunt van de Heer *algemene persoonlijke richtlijnen* ontvangen over hoe Hij wil dat je de kost gaat verdienen. Hij is geïnteresseerd in alle elementen die deel uitmaken van onze verschillende zendingen.

### **De verborgenheden Gods ontvouwd**

Ik kende een echtpaar op Tonga dat ontdekte wat hun zending

was. Jaren geleden, toen ik daar op zending was, was ik erg onder de indruk van dit echtpaar dat altijd voor iedereen klaar stond. Elke keer dat ik bij hen kwam zaten ze in de Schriften te lezen of maakten ze iets te eten klaar voor een zending of letten ze op een kind van de burens, bereidden ze een ZHV-les voor of hielpen ze iemand op een andere manier. Ze waren zelf niet met kinderen gezegend, maar ze hielpen altijd kinderen van anderen.

Jaren later, toen ik terug was op Tonga als zendingspresident, werd mij gevraagd of ik een oude weduwe, Luisa genaamd, wilde opzoeken. Toen ik het adres kreeg, besefte ik dat dit het vrouwtje was dat ik zoveel jaren geleden was gaan waarderen.

Het was in de namiddag toen we naar haar huis reden. Ik was verbaasd om te zien dat er nauwelijks iets veranderd was. Het was een net, schoon huisje, maar erg eenvoudig. Ze stond me in de deuropening op te wachten. Toen ze haar hand uitstak besefte ik dat ze blind was geworden. Ik omhelsde haar en besefte dat ze niet lang meer te leven had, daar ze erg mager was geworden.

We gingen zitten en spraken met elkaar, en ze praatte over haar verlangen om de 'arme' mensen te helpen. Ik opperde dat ze misschien zelf hulp nodig had. Op vriendelijke toon vertelde ze me dat ze rijk was en zich nergens zorgen om hoefde te maken.

Ik was een beetje van mijn stuk gebracht en vroeg een paar dingen over haar leven. Ik ontdekte dat zij en haar man vaak geld gespaard hadden om de vliegreis naar de Nieuw Zeeland-tempel te betalen, om het dan steeds aan ie-



*„Ziet, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd” (LV 6:7).*

mand anders te lenen die het harder nodig had. Toen alle feiten op tafel waren gekomen, vroeg ik:

„Luisa, hoe kan je nu zeggen dat je je nergens zorgen om hoeft te maken? Je hebt geen man meer, geen kinderen, je bent blind, je gezondheid is slecht, je leeft in een armzalig huisje, je bent niet naar de tempel geweest. Hoe kun je nu zeggen dat je rijk bent?”

Ze beantwoordde al mijn vragen met de kalmte replek dat ze rijk was omdat ze wist dat de Heer blij was met haar leven. Ze zei: „Ik weet dat ik snel bij mijn man zal zijn. Ik weet dat de Heer ons met een gezin zal zegenen. Ik heb mis-

schien niet alles gedaan wat ik had kunnen doen, maar ik weet dat de Heer blij is met wat ik gedaan heb.”

Denk eens aan LV 6:7, waar de Heer zegt: „Zoek niet naar rijkdom, doch naar wijsheid, en ziet, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd en dan zult gij rijk worden gemaakt. Ziet, hij, die het eeuwige leven heeft, is rijk.”

Luisa had de tijd genomen om haar zending in dit leven te ontdekken, en had al het nodige gedaan om deze te volbrengen. Ze had de hierboven genoemde 'wijsheid' verkregen.

Ik hoop dat je duidelijk de waarheid hiervan inziet. Ik hoop dat je werkelijk kunt begrijpen dat onze Hemelse Vader een zending voor jou heeft. Ik hoop dat je zult ontdekken wat die zending is en dat je die zult volbrengen. □

*Uit een toespraak gehouden aan de Brigham Young University.*

# WIJ SPREKEN VAN CHRISTUS

Vivian Harmer

**N**et toen ik de hoek om kwam, zag ik de bus bij de halte stoppen. Ik rende zo snel als ik kon en sprong de bus in terwijl die op begon te trekken. Bussen in Manchester waren 's avonds rond deze tijd altijd vol, maar dat vond ik niet erg. Als Amerikaans studente aan de Royal Northern College of Music had ik niet veel vrije tijd om onder Engelse mensen te komen, dus vond ik de ritjes in de drukke bus altijd prettig en zag ze als een gelegenheid om contacten te leggen.

Uiteindelijk vond ik een plaatsje naast een knappe jonge vrouw die geheel opging in een brochure. Ik ging stilletjes zitten en probeerde haar niet te storen, maar onwillekeurig viel mijn oog



op wat ze zat te lezen. Het was een godsdienstige brochure, getiteld: „Geloof in Christus en word gered!“ Een paar regels daaronder las ik de woorden: „Alleen door geloof worden wij gered.“ Ik keek op en zag hoe de jonge vrouw naar me glimlachte. „O, neem me niet kwalijk,” zei ik, „ik zag toevallig wat u aan het lezen bent. Bent u geïnteresseerd in godsdienst?“

„Nee hoor!“ zei ze met een luide, voldane stem. „Ik ben al gered! Dit lees ik maar als tijdsvervalsing. En jij?“ vroeg ze. „Ben jij gered?“

Niemand had mij die vraag ooit zo gesteld, en hakkelend antwoordde ik: „Nou, ik . . . eh, . . . ik . . . doe m'n best! Ik ben wel christen.“

„Hallelujal Prijs de Heer!“ riep ze uit, wat enkele medepassagiers naar ons deed omkijken. Toen vroeg ze, iets zachter: „Van welke kerk ben je lid?“

„Van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik ben mormoonse.“

„Nee, tocht!“ fluisterde ze en deinsde met een angstige blik in de ogen terug. „O, mormonen ken ik well! Jullie zijn niet christelijk.“

„Jazeker wel, dat zijn we well!“ zei ik.

„Nee,“ hield ze aan, „Neel! Ik weet nog dat twee mormonen bij me kwamen en zeiden dat ze een boodschap voor me hadden over Jezus Christus. Ik liet ze binnen om over Christus te praten, maar we hebben het alleen maar over iemand gehad die Joseph Smith heette. Ik geloof niet in hem, en ze vertelden niets over Christus. Jullie zijn niet christelijk.“

Ze was zo zeker van zichzelf dat ik even niets wist te zeggen. Maar toen hoorde ik mezelf praten over Joseph Smith, hoe ik uitlegde waarom hij zo belangrijk was voor de herstelling van het ware evangelie. Ik vertelde haar over hedendaagse openbaring en gaf haar mijn getuigenis van onze huidige profeet.

Ze luisterde even beleefd, verontschuldigde zich toen en stond op: „Het spijt me, maar hier moet ik eruit. Ik vond het leuk om met je te praten, maar voor mij zijn mormonen nog steeds niet christelijk.“ Met die woorden stapte ze uit en liet mij met een wazige blik in de ogen achter.

De hele rit naar huis zat dit voorval me dwars, en de rest van de avond bleef ik maar denken aan deze jonge vrouw en haar verkeerde veronderstelling dat heiligen der laatste dagen niet in Christus geloven. Als ik haar ooit weer ontmoette, wat zou ik haar dan kunnen zeggen dat haar zo overtuigen dat ik een getuigenis van Christus had en dat ik geloofde dat ik tot zijn kerk behoor?

Ik pakte mijn Schriften, in de hoop iets van een antwoord of in ieder geval iets vertroostends te vinden. Ik sloeg het Boek van Mormon open en las in 2 Nephi de prachtige en duidelijke woorden die van de Heiland getuigen:

„En wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van

Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten“ (2 Ne. 25:26).

Omdat ik in Engeland studeerde, had ik veel mensen in de bus over de kerk verteld. Ik had over Utah en Brigham Young University verteld, over pioniers en profeten, over gezinnen, over het ontwikkelen van talenten en een jaarvoorraad, ik had over Joseph Smith verteld en de herstelling van het evangelie, over een zending en de Schriften. Maar had ik ooit *‘van Christus gesproken’*?

Die avond uitte ik in mijn gebed mijn oprechte dankbaarheid voor Jezus Christus, de reden waarom dit evangelie en deze kerk waar zijn, en de bron waaruit wij vergeving van onze zonden mogen verwachten. Ook bad ik dat ik de jonge vrouw met wie ik in de bus had gepraat weer zou zien, zodat ik haar over het belangrijkste onderdeel van mijn getuigenis kon vertellen, mijn geloof in Christus.

Ik zag haar inderdaad weer, en wel de volgende dag in dezelfde bus. Ze leek blij om mij weer te zien, en we praatten over het weer en mijn muziekstudie. Toen we haar halte begonnen te naderen zei ik zenuwachtig: „Gisteren vergat ik je iets over mijn kerk te vertellen.“

Ik begon van Christus te spreken. Het waren geen mooie volzinnen, maar ik getuigde dat Jezus Christus onze Heiland en het hoofd van onze kerk was. „Mijn kerk leert haar leden vele prachtige dingen“, zei ik. „Soms zijn we zo druk met die mooie dingen bezig, dat we de belangrijkste waarheid die we bezitten vergeten, dat Christus onze Heiland is en het middelpunt van onze kerk. Het spijt me dat ik niet eerder over Hem gepraat heb.“

Ik praatte over de tekst in 2 Nephi en zei haar dat ik wist dat het Boek van Mormon een getuige van Christus is.

De bus stond stil en al dringend liepen mensen naar de uitgang. Zonder naar me te kijken stond de jonge vrouw op en voegde zich bij hen. Maar toen ze eenmaal buiten stond keek ze naar mij en riep: „Bedankt!“

Ik heb haar nooit meer gezien. Ik denk niet dat ze naar huis is gehold om de zendingen te bellen met het verzoek om gedoopt te worden. Maar ze stapte die bus uit met de wetenschap dat ik in Jezus Christus geloofde en dat ik wist dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn kerk is en Hem aanbidt.

Wat ben ik dankbaar voor de krachtige woorden van Nephi die me herinnerden aan wat we altijd aan onze broeders en zusters behoren te onderwijzen. Wanneer ik over de vele prachtige zegeningen van onze kerk vertel, hoop ik dat ik nooit meer de kans voorbij zal laten gaan om, in woord en daad, te laten zien dat Christus in ons geloof centraal staat. □

